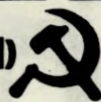

TJEN FOLKET

★ medlemsblad for AKP(m-l)

JULI 1976

SOMMERLEIR: KOMMUNISTENE MÅ GÅ I SPISSEN!

◆◆◆ INNHOLD DETTE NUMMER ◆◆◆

Kommunistene må gå i spissen på sommerleirene	s. 2
Melding til medlemmene om programdiskusjonen	s. 3
Skyt pila mot målet i programdiskusjonen	s. 4
Et avvik fra marxismen-leninismen	
Kritikk av kamerat Oddleif, TF/april	s. 6
Den moderne revisjonismen — ikke bekjemp den med »venstre»-opportunisme!	s. 9
Revisjonismen sitter djupt	
Svar til kamerat Enok	s. 12
Den grunnleggende motsigelsen — hovedmotsigelsen	
Feilaktige linjer i diskusjonen	s. 14
Dogmatisme om okkupasjonen 1940	
Gråtopp svarer kamerat VS	s. 15
Konkret om klasseanalyse av sjukepleiarane	s. 16
Sjølkritikk fra Helsearbeider	s. 18
Arbeideraristokratiet — en del av proletariatet	s. 17
Dogmatisme om arbeideraristokratiet	s. 18
Svar til kamerat BB	s. 18
Arbeidsformannen — småborger eller arbeider?	s. 19
Programutkastene: Heller mindre, men bedre!	s. 19
Ottar forsvarer framleis høgreavviket	
Gjensvar frå Koba	s. 20

LEDER:

KOMMUNISTENE MÅ GÅ I SPISSEN PÅ SOMMERLEIRENE.

Tre hoveddiskusjoner skal gjennomsyre årets sommerleire. Det er spørsmålet om hvilke oppgaver vi må løse i fall Norge blir angripi av en av supermaktene og vi blir dratt med i en stor imperialistisk verdenskrig. For det andre skal vi diskutere hovedmotsigelsen i Norge pluss noen flere problemer knytta til klasseanalysen. Den tredje hoveddiskusjonen blir avisa **KLASSEKAMPEN**. Som alle skjønner er dette svære og omfattende problemstillinger. Hvis vi ikke på forhand gjør oss opp ei mening om hvilke problemer vi mener disse diskusjonene skal løse, kan de lett munne ut i en rekke »interessante» problemstillinger uten at vi har tatt et eneste skritt nærmere en riktig holdning til f.eks. en imperialistisk krig på norsk jord.

Det er ikke noe spesielt demokratisk i at alle forskjellige meninger om mangt og mye kan luftes i ei gruppe eller på en veggavis. Dette skli lett ut i ultrademokrati fordi kreftene blir ikke samla til å slåss sammen for å løse de spørsmåla leiren er oppretta for å løse. Det blir retten til å si sin mening (som jo er viktig), men ikke retten til å få synspunktene diskutert og eventuelle motsigelser løst. Virkelig demokrati blir det når en konsentrerer alle kreftene for å løse de problemene en må løse for at alle enkelt deltakerne og leiren som helhet skal ta et langt skritt framover i sin politiske forståelse.

Til diskusjonen om krig

Når det gjelder den første diskusjonen så vil vi legge vekt på spm. om hva slags krig en kan vente seg, hvordan den blir utløst. I diskusjonen må vi slå fast at en ikke kan stå seg på en supermakt mot en annen og at en ikke kan stå seg på det norske

militærapparatet.

Videre: Bare nasjonal revolusjonær folkekrig fører fram, brei front med mål å kaste okkupanten ut og skape forutsetningene for å slåss for en sosialistisk revolusjon.

Dvs at vi **ikke** legger opp til en omfattende diskusjon på **om** det blir krig. I utgangspunktet sier vi at de aller fleste har et visst grep om dette bl.a. etter diskusjonene som gikk i fjor og i vår presse det siste året.

Vi legger heller **ikke** opp til å diskutere forskjellige tenkbare taktiske allianser i fall krig. Dette blir lett konstruerte spådommer i hytt og vær hvis en ikke har de strategiske linjene klinkende klart for seg.

Det vil også være andre spørsmål som ikke blir tatt opp på leirene, men vårt synspunkt er at vi har valgt ut de viktigste når en ser på nivået vi har på disse spørsmåla i dag, nivået i massene på og utafor leira og på krava som kampen stiller til oss angående disse spørsmåla i dag.

Diskusjonen om prinsipp-programmet

Når det gjelder diskusjonen om partiets prinsipp-program vil vi konsentrere kreftene om hovedmotsigelsen i Norge og avgrensinga av arbeiderklassen. Som en skjønner er det også her gjort et utvalg, utfra hva en oppfatter som viktigst å løse på leirene, og utfra **hva** er mulig når en bl.a. tar hensyn til at en god del masser ikke har deltatt i disse diskusjonene på forhand. I et sånt perspektiv må en legge opp disse diskusjonene mye etter erfaringer som folk sjøl sitter på når det gjelder klassene i Norge og kampen mellom dem. Det betyr at mange spørsmål ang. klasseanalysen, f.eks. bonda, ikke blir diskutert.

Diskusjonen om KLASSEKAMPEN

Diskusjonen om avisa Klassekampen har som hensikt å sikre at avisa blir dagsavis raskest mulig. Et fast grep om rotasjonsinnsamlinga på leirene blir en viktig del her. (ALLE MA TA MED PENGER. KONTANTINNSAMLINGER, IKKE GJELDS-BREV, BLIR HOVEDMETODEN).

Det er kommunistenes plikt å slåss for at leiren oppfyller de politiske målsettingene som stilles. Det betyr at kommunistene lar egne små kjepphester ligge og hele tida slåss for at diskusjonen konsentrerer seg om de viktigste motsigelsene slik at disse kan løses. Dette er viktig i gruppe-, brigade- og plenumsdiskusjoner, men ikke minst gjelder dette veggavisdiskusjonene. Det er ytterst skadelig og ikke det minste »interessant» om mange spekulerer mye i ulike taktiske allianser under en krig, hvis det råder full forvirring på f.eks. det borgerlige militærapparatets rolle. Eller i verste fall

om det på flere vegger diskuteres partiets forhold til Brigg, unger, forbundet 48, mens svært få engasjerer seg i diskusjonen om oppgavene vi stilles overfor hvis vi blir angripi av f.eks. Sovjet. I sin konsekvens betyr dette at hele målsettinga med leirene blir forvridd. Mange perifere spørsmål får stor plass og tar mye krefter, og det drives mye subjektiv spekulering om mangt og mye uten at de virkelig vanskelige og viktige spørsmåla blir skikkelig behandla og løst.

Betyr dette at det er forbudt å ta opp andre problemer enn de som stilles av leirledelsen?

Eller at folk skal være tilbakeholdne når det gjelder å reise kritikk de mener er berettiga? Eller at brigg, unger, forbundet 48 er uinteressante spørsmål? Svaret er nei på alle disse spørsmåla, men det står fast at alle medlemmer har et stort ansvar for linja og for massene på leirene. Det er ultrademokrati og skadelig å bidra til at ikke prioriterte emner får en stor plass på leirene og dermed undergraver hoveddiskusjonene, og det er skadelig å ri egne kjepphester og drive subjektiv fabulering om f.eks. taktiske allianser i tilfelle krig, når flertallet ikke har løst hovedproblemene.

PARTIMØTE OM BERETNINGA TIL 2. LANDSMØTE OVER SOMMEREN

o I samband med neste nummer av Tjen Folket blir det sendt ut forslag til beretning til AKPs 2. landsmøte fra Sentralkomiteen. Laga skal behandle dette forslaget på avdelingsmøter i august.

o På dette møtet skal det også velges varadelegat til landsmøtet, der dette ikke alt er gjort. Valget av varadelegat må bygge på de diskusjonene som er ført for sommeren i samband med delegatvalget. Vanligvis skal dette kunne behandles kort ut fra de vurderingene som alt er gjort, uten at en trenger å åpne for en ny stor diskusjon.

Red.

under signaturen Oddleif. Formelt sett argumenterer kamerat Oddleif for de standpunktene AU har tatt, men han bruker flere argumenter som AU ikke er enige i. Vi finner det derfor nødvendig å presisere at kamerat Oddleifs artikler helt og fullt står for hans egen regning. AU kommer også til å føre kamp mot en del av de synspunktene Oddleif har fremma, uten at vi av den grunn vil gå inn på standpunktene til de kameratene som har kritisert Oddleif.

AU vil videre rette på en misforståelse som kan ha oppstått på grunn av TFs tittel på Hallvard Gråtøpps artikkel om hovedmotsigelsen. Leseren kan få det inntrykket at artikkelen som helhet er vedtatt i SK. Det er ikke tilfelle. SK har vedtatt en formulering om hovedmotsigelsen som kamerat Gråtøpp har fått i oppdrag å presentere i form av en artikkel. SKs vedtak har derfor vært retningsgivende for Gråtøpps artikkel, men den er ikke behandla i detalj.

MELDING TIL MEDLEMMENE OM PROGRAMDISKUSJONEN.

Diskusjonene rundt parti-programmet begynner å bli friske og kameratene begynner å bryne standpunktene sine, også i TF. Det er bra. Men Arbeidsutvalget

har oppsummert at mange kamerater feilaktig har oppfatta en del artikler som representative for AUs syn. Spesielt gjelder det en del artikler som er kommet

Sentralkomiteens
Arbeidsutvalg v/formannen.

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

SKYT PILA MOT MÅLET I PROGRAM-DISKUSJONEN.

En kommentar til diskusjonen mellom Oddleif, Ørnulf og de andre.

Situasjonen i partiet er utmerka. Akkurat nå fører vi store og demokratiske landsmøtediskusjoner, og det mangler ikke på motsigelser og debatt. Samtidig er diskusjonen prega av at partimedlemmene kvesser standpunktene for å oppnå større klarhet. Dette er fint, for uten motsigelser og ideologiske kamper for å løse motsigelsene ville partiet være uten kraft og til slutt dø.

På den andre sida så er de mange kryssende motsigelsene et uttrykk for en komplisert klassekamp i partiet. Flere kamerater fremmer på samme tidspunkt både riktige og feilaktige linjer. Det har også vært en tendens til at særlig diskusjonen om hovedmotsigelsen har blitt tilslørt ved en del forvirring om ord. Derfor vil jeg oppfordre kameratene til å skjære gjennom den typen diskusjon og gripe kjerna i spørsmålet. Når vi leser innlegg om at den grunnleggende motsigelsen er sann og hovedmotsigelsen er slik, så må vi spørre oss om hva dette betyr for politikk og strategi. Når vi f.eks. leser at noen fremmer det standpunktet at hovedmotsigelsen under et imperialistisk angrep på Norge fortsatt går mellom proletariatet og borgerskapet, så må vi ikke tenke at «Aha, det var nok en interessant variant». Vi må stoppe og spørre, «Hva mener denne kameraten da om vår strategi og politikk under et slikt angrep? Hva mener han om det nasjonale spørsmålet?»

Hvis vi tar en slik holdning så kan vi rive maska av en del av de feilaktige tendensene som blir presentert som marxismeleninisme i programdebatten. Vi kan trenge gjennom tendensene til en luftig akademisk debatt om abstrakte begreper og komme fram til en kamp mellom to linjer.

Jeg mener at både kamerat Oddleif og Ørnulf representerer feilaktige linjer, og at de tilslører disse linjene gjennom den måten de fører debatten på. Det blir ytterligere komplisert av at det hos begge kameratene finnes en del riktige standpunkter.

1. ODDLEIF OM FORHOLDET MELLOM DEN GRUNNLEGGENDE MOTSIGELSEN OG HOVEDMOTSIGELSEN

I april-TF fremma Oddleif det standpunktet at «Dette tyder at hovudmotseiinga mellom klassane i Noreg er lik så lenge den grunnleggjande motseiinga er lik.» I juni-TF gjør han sjølkritikk på dette standpunktet. Han skriver: «Det er rangt at hovudmotseiinga mellom klassane i Noreg er lik så lenge den grunnleggjande motseiinga er lik, slik eg skreiv. Dette er å sjå den norske klassekampen i eit tomrom skild frå ytre vilkår og dei andre motseiingane i verda.» Tidligere i artikkelen sier han om de

to motsigelsene at «I Noreg i dag fell desse motseiingane saman.»

Denne sjølkritikken godtar jeg ikke. Vi må avsløre innholdet i det opprinnelige standpunktet til Oddleif, og ikke la han gli over på et nytt standpunkt så lett. Det opprinnelige standpunktet hans kan ikke tolkes på annen måte enn at han mener at hovedmotsigelsen i Norge vil gå mellom borgerskapet og proletariatet under f.eks. en sosialimperialistisk okkupasjon. For han ville vel ikke hevda at den grunnleggende motsigelsen, det vil si Norges karakter som et kapitalistisk land, ville bli endra med en slik okkupasjon?

Hva er innholdet i det opprinnelige standpunktet til Oddleif anvendt på en sosialimperialistisk okkupasjon? Jo, det er at den viktigste kampen fortsatt er den mellom borgerskapet og proletariatet og ikke den mellom det arbeidende folket og sosialimperialismen. Det betyr at det nærmeste strategiske målet fortsatt er den sosialistiske revolusjonen og ikke den nasjonale frigjøringa. Det betyr at klassekampen mot borgerskapet er viktigere enn å reise den nasjonal-revolusjonære frigjøringskrigen mot sosialimperialismen.

Hva er dette? Jo, det er et framlegg til fullstendig revisjon av partiets generallinje i det nasjonale spørsmålet. Det er identisk med den trotskistiske

»4. internasjonals« standpunkt. Det er ei linje for kapitulasjon overfor sosialimperialismen.

NKP gjorde ei slik feilvurdering i 1940. De lot som om hovedmotsigelsen ikke var endra (sjøl om de ikke brukte det begrepet). Følgelig satte de kampen mot dyrtida over kampen mot den tyske imperialismen etter 9.april. Resultatet blei at de aldri reiste den nasjonal-revolusjonære frigjøringskrigen, og at muligheten for å utvikle en slik krig til sosialistisk revolusjon blei forspilt. Dette tjente ikke bare den tyske imperialismen. Det tjente også borgerskapet i Norge som kunne gjenopprette sitt diktatur etter krigen.

Et slikt grovt avvik fra den marxist-leninistiske generallinja kan ikke tas så lett som det Oddleif gjør i sin »sjølkritikk«.

Hvor grunn Oddleifs forståelse for analysen av motsigelser er viser seg også i det han sier om at de to motsigelsene »fell saman«.

Poenget er at vi bruker disse to begrepene i ulike sammenhenger, til ulikt formål, derfor skaper det bare kaos å snakke om at de »faller sammen« eller »tar seg uttrykk«.

Jeg mener vi må bruke begrepet grunnleggende motsigelse som det som karakteriserer en bestemt prosess under hele dens utvikling. Derfor snakker vi om fire grunnleggende motsigelser i verden. De beskriver de fire grunnleggende prosessene i den imperialistiske epoken. Klassikerne kaller også disse motsigelsene for »de fire viktige«, »de fire store« osv. motsigelsene, og alt dette betyr det samme. For de kapitalistiske landas vedkommende så betyr det at borgerskapets utbytting av proletariatet er det som kjenner tegner det kapitalistiske samfunnet, det er en av de fire grunnleggende prosessene i verden i dag. Det betyr at et kapitalistisk samfunn fortsetter å være kapitalistisk sjøl om det skulle bli okkupert av ei imperialistmakt.

På den andre sida har vi

begrepet hovedmotsigelsen som betegner den motsigelsen som er den motsigelsen blant mange som virker inn på og bestemmer utviklinga til de andre. Under normale forhold vil det være motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet, men om det kapitalistiske Norge blir okkupert, så oppstår det andre forhold. Mao sier: »Kvalitativt ulike motsigelser kan løses bare gjennom å bruke kvalitativt forskjellige metoder. For eksempel løses motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet gjennom den sosialistiske revolusjonens metode. . . » Dette gjelder for ethvert kapitalistisk land. Det finnes ikke noe mellomstadium.

Men hvis et slikt land blir okkupert så er det en annen motsigelse som trenger seg i forgrunnen, og den må løses med kvalitativt andre metoder, nemlig den nasjonal-revolusjonære folkekrigen under proletariatets ledelse. Det ville være feilaktig å kreve av dem som i en slik situasjon vil gripe til våpen mot okkupanten at de først skulle godta den sosialistiske revolusjonen som sitt strategiske mål. Det ville også være feilaktig å hevde at denne kampen i første omgang måtte rettes mot borgerskapet. Borgerskapet vil bekjempe en slik nasjonal-revolusjonær krig, det er riktig. Men hovedfienden for en slik motstand vil være den imperialistiske okkupanten. Det betyr at hovedmotsigelsen for ei tid vil være en annen. Grunnen til at det kan være slik er at begge disse motsigelsene eksisterte på forhånd, men da var det motsigelsen mellom det arbeidende folket i f.eks. Norge og f.eks. den tyske imperialismen som var underordna, og blei påverka av motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet.

Denne dialektiske forandringa lar seg ikke forklare ved å snakke om at motsigelser »faller sammen«, for da skjønner en ikke hva som ligger til grunn for at det plutselig er slik at de »ikke faller sammen«.

ØRNULF SKAPER FORVIRRING OM HOVEDMOTSIGELSEN

Ørnulf kritiserer den samme tesen til Oddleif som jeg har kritisert ovenfor, men på feilaktige premisser. Ørnulf har heller ikke grepet sjølve innholdet i Oddleifs avvik. I stedet forsøker han å ta Mao til inntekt for det synet at hovedmotsigelsen skifter på ethvert trinn i utviklinga.

Ørnulf skriver: »Men derimot kan hovedmotsigelsen være forskjellig fra stadium til stadium sjøl om den grunnleggende motsigelsen er konstant.« Så siterer han det Mao sier om hva som skjer når imperialistene innleder en aggresjonskrig. Mao snakker med andre ord ikke om at hovedmotsigelsen skifter »fra stadium til stadium«. Han tar for seg den spesielle endringa som skjer i styrkeforholdet mellom motsigelsene ved en imperialistisk aggresjonskrig. Og dette er det eneste tilfellet Mao nevner av et slikt skifte. Ingenting av det Mao sier kan tas til inntekt for at han mener at et slikt skifte inntraff da kapitalismen utvikla seg til imperialismen. Han skildrer tvert om det som skjedde slik:

»Da f.eks. kapitalismen utvikla seg fra frikonkurransen til imperialismen, skjedde det ingen forandring i klassekarakteren til de to klassene som sto i grunnleggende motsigelse til hverandre, nemlig proletariatet og borgerskapet, eller i samfunnets kapitalistiske vesen. Imidlertid blei motsigelsen mellom disse to klassene skjerpa, motsigelsen mellom monopolkapital og ikke-monopolistisk kapital oppsto, motsigelsen mellom kolonimaktene og koloniene tilspissas, motsigelsen mellom de kapitalistiske landa . . . viste seg særlig skarpt og slik oppsto et særlig stadium av kapitalismen, imperialismens stadium.«

Et annet sted sier Mao at

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

i de kapitalistiske landa går mellom proletariatet og borgerskapet. Mao argumenterer med andre ord ikke for at hovedmotsigelsen blei en annen i de kapitalistiske landa i imperialismens epoke, slik Ørnulf har oss til å tru. Derimot argumenterer Mao for at en del motsigelser blei skarpere og at det oppsto i det minste en ny motsigelse. Men den nye motsigelsen er ikke motsigelsen »mellom monopolkapitalen og folket», men en motsigelse mellom monopolistisk og ikke-monopolistisk kapital. Ingen vil vel for alvor hevde at den er blitt hovedmotsigelsen?

Jeg ser ingen andre forhold enn et imperialistisk overfall som kan endre hovedmotsigelsen i et kapitalistisk samfunn. Ser Ørnulf det? I så fall hvilke? Og hva mener han er den nærmeste strategiske oppgaven vi står overfor i Norge i dag, er det den sosialistiske revolusjonen, eller er det noe annet? Mener han at småkapitalistene kan vinnes for den sosialistiske revolusjonen som gruppe?

3. ØRNULF FRAMSTILLER SITUASJONEN I KINA FEILAKTIG

Ørnulf referer det Mao skriver om det nasjonale borgerskapets dobbeltsidige karakter og tar det til inntekt for at småkapitalistene kan skifte side. Men det nasjonale borgerskapet var ikke nødvendigvis småkapitalister. Det var industrikapitalister og andre som dreiv utbytting, delvis i stor stil, men uten å være direkte redskaper for imperialismen, slik kompradorborgerskapet var. Fordi Kina var et halvkolonialt og halvfeydalt land var det tilhengere av nasjonal frigjøring. De hørte derfor til folket i den nasjonale revolusjonen.

Men de sto i motsigelse til proletariatet overfor den sosialistiske revolusjonen. Deres linje på den tida var å skape en kinesisk kapitalisme på nasjonalt grunnlag. Det var uttrykt i Liu Shao-shis parole om å »konsolidere nydemokratiet». Men proletariatet hadde statsmakta og nytta det til å omforme deler av det nasjonale borgerskapet til å tjene sosialismen.

Hadde det derimot gitt fra seg ledelsen til det nasjonale borgerskapet så ville Kina blitt et kapitalistisk land. Det viste seg derfor snart at hovedmotsigelsen i Kina etter at den nasjonal-demokratiske revolusjonen var fullført var motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet, også det nasjonale borgerskapet.

Ved å sammenlikne småkapitalistene i Norge med det nasjonale borgerskapet i Kina gjør Ørnulf en prinsipiell teoretisk feil. Dessuten ser han bort fra det Lenin sier om at nettopp hos småkapitalistene er det vi finner mest av den smålige, patriarkalske og gjerrige utbyttinga, former for utbytting som monopolkapitalistene har vært nødt til å forlate. Har vi ikke sett nok av Gillesen-typen blant småkapitalistene til å forvisse oss om at dette er riktig? Hatleback og Midt-norske Industrier er andre eksempler på ikke-monopolistiske kapitalister. De gir ikke noe overbevisende bilde av ei sosial gruppe som er i ferd med å »skifte side».

Ørnulf sier ikke noe om sitt eget syn på hva som er hovedmotsigelsen. Men ut fra argumentene hans kan vi se at han sirkler omkring velkjente revisjonistiske standpunkter. Dette må han slutte med. Ton flagg, kamerat Ørnulf, la oss få se hvordan du stiller deg til programforslaget!

Hallvard G.

AVVIK FRA MARXISMEN - LENINISMEN

Kritikk av kamerat Oddleif, TF/april.

I sitt innlegg i aprilheftet hevder Oddleif at 73-programmet har forfalska den marxist-leninistiske læra om motsigelsen. Han hevder videre at denne forfalskninga førte til oppstilling av

en feilaktig hovedmotsigelse i Norge. Oddleif gjengir 73-programmet som bl.a. sier at den grunnleggende motsigelsen mellom arbeid og kapital »tar ulike former i konkrete hoved-

motsigelser, alt etter hvilken periode av kapitalismen det er snakk om.»

Mot dette hevder Oddleif at den grunnleggende motsigelsen (som også han sier går mellom

arbeid og kapital) kommer til uttrykk i ulike hovedmotsigelser bare på ulike felt. F.eks: »I forholdet mellom klassane vil den grunnleggjande motseiinga uttrykkjast i hovudmotseiinga proletariat mot borgerskap. I den politiske økonomien vil den grunnleggjande motseiinga uttrykkjast i hovudmotseiinga mellom produksjonens samfunns- preg og den private eiendoms- retten.» osv.

Oddleif mener at hovedmot- sigelsen, slik den uttrykkes på ulike felt, vil være lik sålenge den grunnleggende motsigelsen er lik.

Etter min mening er dette en helt i gjennom feilaktig opp- fatning av den marxist- leninistiske læra om den grunn- leggende motsigelsen og hoved- motsigelsen. Ut fra sin opp- fatning er ikke Oddleif engang i stand til å stille opp hovedmot- sigelsen for det norske sam- funnet, men nøyer seg med å stille opp »hovedmotsigelser» på ulike »felt». Oddleif sier ikke at hovedmotsigelsen i Norge går mellom borgerskap og proletariat. Han sier at dette er hovedmotsigelsen »i forholdet mellom klassene.» Polemikken mot Jon (se TF for Mai) blir derfor nokså forvirrende, fordi Jon helt tydelig snakker om hovedmotsigelsen i Norge.

Jeg skal ikke kommentere Jons innlegg her, men bare kort nevne at jeg er uenig i påstanden om at hovedmotsigelsen i Norge går mellom borgerskapet og det arbeidende folket. Jeg mener den går mellom borgerskapet og proletariatet. Forøvrig synes jeg Jons innlegg utmerker seg fram- for Oddleifs ved at det gjør et forsøk på konkret analyse av det norske klassesamfunnet. Oddleif forsøker »på reint teoretisk grunnlag», dvs. uten konkrete analyser, å stille opp »hoved- motsigelsen i forholdet mellom klassene». Men nå til sjølv krit- tikken av Oddleifs teori om den grunnleggende motsigelsen og hovedmotsigelsen.

DET ALMENE OG DET SÆR- EGNE VED MOTSIGELSEN

Den marxistiske dialektikken lærer oss at motsigelse og bevegelse er ett. Når Mao snakker om den grunnleggende mot- sigelsen i en ting, så mener han den motsigelsen i tingen som bestemmer tingens utvikling fra den oppstår til den går under. Derfor sier han at den bestemmer hele prosessens vesen.

Men den marxistiske dialek- tikken lærer oss noe mer. Den lærer oss at de indre motsigelsene i ting er kilden til all forandring og fornyelse. Det er dette som uttrykkes i den dialektiske loven at kvantitativ utvikling av en kvalitet på et visst punkt – gjennom et sprang, en revolusjon – slår over i en ny kvalitet.

Videre lærer marxismen oss at den materielle verden og den utvikling den gjennomgår er et uendelig mangfold av foretelser i indre utvikling og gjensidig påvirkning. Studerer vi de enkelte foreteelsene (eller tingene), finner vi fort ut at disse som oftest er sammensatte og kompliserte. Dette gjelder ikke minst de foreteelsene vi studerer i samfunnet. Mao sier i den sammenheng: »Det er mange motsigelser i en sammensatt tings utviklingsprosess, og en av dem er nødvendigvis hovedmot- sigelsen. Eksistensen av og ut- viklinga av den bestemmer eller virker inn på eksistensen av og utviklinga av de andre mot- sigelsene.» (skr. i utv. 81)

Ut fra dette følger: Alment vil den grunnleggende motsigelsen bestemme tingens utvikling, fra prosessens begynnelse til dens slutt. »Men i en langvarig prosess er vilkårene vanligvis forskjellige på hvert stadium. Årsaken er at selv om den grunnleggende mot- sigelsens natur i en tings ut- viklingsprosess og prosessens vesen forblir uendret, så blir den grunnleggende motsigelsen stadig skjerpet ettersom den går fra et stadium og over i et annet i den langvarige prosessen. Dessuten er det blant de tallrike større eller

mindre motsigelsene som er bestemt eller påvirket av den grunnleggende motsigelsen, noen som blir skjerpet, andre som blir midlertidig eller delvis løst eller dempet og en del nye som oppstår. Følgelig faller prosessen i stadier. Dersom ikke folk vier stadiene i en tings utviklings- prosess oppmerksomhet, kan de ikke behandle motsigelsene i den på en riktig måte.» (76)

Den konkrete undersøkelsen av de enkelte stadier i en tings utviklingsprosess, er et spørsmål om studiet av **særegenhetene** ved motsigelsen. (Det er klart at i en annen sammenheng, nemlig når det reier seg om forskjellen på de enkelte ting eller foretelser, så sier den grunnleggende mot- sigelsen oss noe om det særegne ved den ene tingen til forskjell fra en kvalitativt annen ting. Det som er det almene i en sammen- heng, utgjør det særegne i en annen.)

Mao sier: »Denne sannheten om allmen og individuell (eller særegen, M.) karakter, om det absolutte og relative, er kjernen i problemet med motsigelser i ting. A ikke forstå den er det samme som å oppgi dialektikken.» (81)

Etter min mening har ikke Oddleif grepet dette med det almene og særegne ved mot- sigelsen. For hva er hovedmot- sigelsen i en ting, annet enn et spørsmål om det **særegne** ved motsigelsen? Og sjøl om den grunnleggende motsigelsen er den samme under hele perioden med kapitalisme i Norge, hvordan kan man si noe om hovedmotsigelsen uten å foreta en særegen analyse av de konkrete forholda av ut- viklinga av kapitalismen i Norge?

VI MÅ ANALYSERE KONKRET

Dersom vi studerer de eksempler som Mao sjøl bringer, blir dette umiddelbart inn- lysende. Han sier: »Ta prosessen med den borgerlig–demokratiske revolusjonen i Kina som ble innledet med 1911- revolusjonen... Selv om det ikke har funnet sted noen

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

Norske patrioter har sprengt ei bru under siste krig. Kamerater som ser det norske borgerskapet som hovedfienden under en

kommende krig, går trotskismens vei. Dette er sabotasje av kampen.

endringer i naturen til den grunnleggende motsigelsen i prosessen som helhet, det vil si i prosessens anti-imperialistiske, anti-føydale og demokratisk-revolusjonære natur (den andre sida er dens halvkoloniale og halvføydale natur), så har denne prosessen ikke desto mindre gjennomgått flere utviklingsstadier i løpet av mer enn 20 år.» (76)

Og i behandlinga av hovedmotsigelsen analyserer han enkelte av særegenhetene ved disse stadiene. F.eks. viser perioden med den kinesisk-japanske krigen følgende trekk med hensyn til hovedmotsigelsen: «I et slik tilfelle blir motsigelsen mellom imperialismen og det landet det gjelder, hovedmotsigelsen, mens alle motsigelsene mellom de ulike klassene i landet (innbefattet den mellom føydalsystemet og folkets store masser, som var hovedmotsigelsen) midlertidig inntar en sekundær eller underordnet stilling. ... Men i en annen situasjon bytter motsigelsene plass.» (81)

Nå er det riktig at hovedmotsigelsen i Norge går mellom

borgerskap og proletariat. Denne motsigelsen vil virke inn på eksistensen av og utviklinga av de andre motsigelsene sålenge vi har kapitalisme i Norge. Mao sier: «I det kapitalistiske samfunnet utgjør f.eks. de to motsatte kreftene, proletariatet og borgerskapet, hovedmotsigelsen.» (81)

Men betyr dette at ikke motsigelsene midlertidig kan bytte plass? Jo, sjølsagt kan de det. Under den 2. verdenskrigen gikk hovedmotsigelsen i Norge mellom den tyske imperialismen og det arbeidende folket. Og hvordan vil hovedmotsigelsen gå under en framtidig imperialistisk invasjon? Det er det vanskelig å si noe endelig sikkert om. Men ut fra det vi veit, kan vi trekke noen slutninger. For det første vil bestemmelsen av hovedmotsigelsen henge sammen med krigens karakter som nasjonal-revolusjonær krig. Det blir videre nødvendig å studere stadiene i krigen, fra å være en anti-imperialistisk krig til å bli en krig for den sosialistiske revolusjonen og proletariatets diktatur. I den første fasen vil hovedmotsigelsen gå mellom den angripende

imperialismakta i åpent eller skjult samarbeid med borgerskapet, og arbeiderklassen på den andre sida i allianse med den delen av småborgerskapet som den kan vinne for den anti-imperialistiske krigen.

Men den anti-imperialistiske krigen er bare en del av og innledninga til den sosialistiske revolusjonen i et land som Norge. Arbeiderklassen vil spille den ledende rollen på begge disse frontavsnittene. Fordi kampen for full nasjonal sjølstendighet bare kan vinnes endelig gjennom den sosialistiske revolusjonen vil motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet – revolusjonens hovedfiende – utvilsomt bli hovedmotsigelsen. Motsigelsene kan altså bytte plass. En underordnet motsigelse kan bli til hovedmotsigelse, midlertidig eller endelig.

Se f.eks. på de viktigste motsigelsene i verden i dag. Hovedmotsigelsen går mellom de undertrykte folk og nasjoner og imperialismen og sosialimperialismen. Men så seint som i 1963 nevnte Kinas KP i «Forslag til generallinje» motsigelsen mellom den sosialistiske leir og den imperialistiske leir som den første av de fire grunnleggende motsigelsene i verden. Men de kinesiske kameratene peker samtidig på at samtlige av disse motsigelsene og de kampene som de fører til er innbyrdes knytta sammen og virker inn på hverandre. Og de advarer særlig mot å undervurdere noen av de andre grunnleggende motsigelsene.

Viktigheten av denne påpekninga blir særlig tydelig etter at den kapitalistiske degenereringa av en del sosialistiske land og sammenfallet av den sosialistiske leir er et faktum.

MOSKVA–REVISJONISTENES ANGREP PÅ DIALEKTIKKEN

Sjøl om de grunnleggende motsigelsene i verden er i hovedsak de samme som i 1963, har vi i dag med en ny hovedmotsigelse å gjøre. Bresjnevs ideologer, som sjølsagt er rasende over avsløringa

av Sovjet som sosialimperialistisk og heller ikke anerkjenner betydninga av de undertrykte folkenes kamp mot imperialismen, påstår Mao forfalsker læra om hovedmotsigelsen på dette punktet. La oss høre på en av sjefsideologene, A. Rumjanzew:

»Det finnes ingen side ved den marxistiske lære om motsigelsen som ikke er forfalska av maoismen. Det gjelder også oppfatninga om hovedmotsigelsen. ... I artikkelen »Om motsigelsen« anerkjenner Mao formelt, at »i hver prosess hvor det eksisterer mange motsigelser, vil det alltid være en hovedmotsigelse«. Men han erklærer så straks at avhengig av situasjonen kan forskjellige motsigelser avvekslende opptre som hovedmotsigelsen.» Dette er jo en helt latterlig vulgarisering av Mao, men hensikten er klar. Rumjanzew videre: »Dermed blir den nasjonale frigjøringsbevegelse til den førende bevegelse, til hovedbevegelse i vår tid, og arbeiderbevegelsen (som Rumjanzew sjølsagt oppfatter som styrt fra Moskva) til en annenrangs« (Rumjanzew: Quellen und Entwicklung der Ideen Mao Tse-tungs, Østberlin 73, s. 72).

I den teoretiske begrunnelsen, at hovedmotsigelsen ikke kan skifte, faller Oddleifs påstand her sammen med Moskva-revisjonistens.

DEN GRUNNLEGGENDE MOT-SIGELSEN – EN ABSTRAKT MOTSIGELSE ?

Til slutt vil jeg også nevne en annen viktig feil som Oddleif gjør og som dessuten er påpekt i den andre av Gråtopp's artikler om Hovedmotsigelsen i Norge i KK. Det dreier seg om ideen om at den grunnleggende motsigelsen **uttrykker seg** i ulike hovedmotsigelser. I dette ligger det at den grunnleggende motsigelsen er av så abstrakt og almen karakter at den liksom sjøl ikke kommer tilsyne, men må uttrykke seg konkret gjennom andre motsigelser. Dette er så galt som det kan være. Hvis vi pånytt slår tilbake til Maos definisjon av den grunnleggende motsigelsen, så finner vi bl.a. at denne bestemmer prosessens vesen. Vi finner at den påvirker tallrike større eller mindre motsigelser osv. Ut fra dette er det klart at den grunnleggende motsigelse i de fleste tilfelle vil **falle sammen med** og være identisk med hovedmotsigelsen.

Nå sier Mao: »Da Marx anvendte denne loven i studiet av den økonomiske strukturen i det kapitalistiske samfunnet, oppdaget han at den grunnleggende motsigelsen i dette samfunnet (og ikke i »den politiske øko-

nomien« som Oddleif hevder) er motsigelsen mellom produksjonens samfunnsmessige karakter og eiendommens private karakter. ... I klasseforholdet kommer den til uttrykk i motsigelsen mellom borgerskapet og proletariatet.» (79)

Det betyr ikke noe annet enn at motsigelsen mellom proletariat og borgerskap sjøl har karakter av å være en grunnleggende motsigelse under kapitalismen.

Ideen om at den abstrakte grunnleggende motsigelsen tar seg uttrykk i en konkret hovedmotsigelse er i grunnen bare en variant av den revisjonistiske påstanden om at motsigelsen i ting forsvinner. F.eks. påstår revisjonistene at den dialektiske loven om overgangen fra kvantitet til kvalitet er likeverdig med loven om motsigelsens enhet. Med denne begrunnelse forsøker de å undersøke de grunnleggende motsigelser under kapitalismen og preike at kapitalismen har slått over i et kvalitativt nytt stadium hvor hele folket – inkludert deler av borgerskapet – og monopolkapitalen er hovedmotsigelsen. Men alle de marxistiske klassikerne har understreka at loven om motsigelsens enhet er kjerna og den viktigste loven i den dialektiske materialismen.

Mattis.

Den moderne revisjonismen — IKKE BEKJEMP DEN MED «VENSTRE» - OPPORTUNISME!

Prinsipp-programmet, Oddleif i Tjen Folket for april og H. Gråtopp i Røde Fane 2/76 fremmer etter mitt syn standpunkt som avviker fra marxismen-leninismen. Disse standpunktene vil berede grunnen for venstrefeil, partiets atskillelse fra

massene og på lang sikt nederlag i revolusjonen dersom de blir vedtatt på landsmøtet. Jeg skal punktvis gå gjennom disse avvikene.

MONOPOLBORGERSKAPET – EN KLASSE FOR SEG

1. »Borgerskapet utgjør en klasse, der utbyttinga er det grunnleggende fellestrekket».

Sjøl står jeg på at borgerskapet i Norge er delt i to klasser:

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

Monopolborgerskapet (MB) og det ikke-monopolistiske borgerskapet (IBM). Jeg legger særlig vekt på 3 saker:

a) MB sikrer seg profitter som ligger over gjennomsnittsprofitten (Monopolprofitt/ekstraprofitt/ maksimalprofitt/ superprofitt er uttrykk for det samme) og henviser på denne måten IBM til å heve profitter under gjennomsnittsnivå. MB driver monopolutbytting til forskjell fra IBM. (Utrykket er hentet fra Politisk Økonomi, s. 232).

Det eksisterer altså et kvalitativt skille i størrelse av andelen i den samfunnsmessige rikdom, jfr. Lenins 3. klassekriterium.

b) MB sitter aleine med statsmakta. Dvs. at det rår over voldsapparatet, det ideologiske monopolet (NRK, utdanningsvesenet) samt skattemidlene. Videre får det viktige juridiske privilegier framfor IBM. Kan f.eks. utstede lover om statlig ekspropriering av eiendom tilhørende IBM. Dette blir avgjørende skiller mht. Lenins 1. og 2. kriterium.

c) MB utgjør ledelsen i kontrarevolusjonen. Jfr. MBs framste politiske representanter, DNA-ledelsen, som er reaksjonens spydodd i dagens Norge. MB vil befinne seg på fiendens side uansett hvilken situasjon vi kommer opp i.

IMB driver idag sin utbytting under de beskyttende vingene til monopolkapitalens diktatur. De vil derfor kjempe frenetisk mot sosialismen og blir på den måten kontrarevolusjonens faste støttepillere. Det er imidlertid vanskeligere å bestemme hvordan IBM vil forholde seg til f.eks. et sovjetisk angrep på Norge. Jeg våger foreløpig påstanden at IMB vil kunne forholde seg nøytralt til et væpna opprør mot okkupert makta. Studier fra siste krig kan sikkert bekrefte, evt. avkrefte påstanden.

Mao regnet også med to utbytende klasser i 30-års Kina, der den viktigste praktiske forskjellen lå i klassenes ulike stilling til kampen mot en angripende imperialismakt. (Se f.eks. »Den kinesiske revolusjon og KKP», des. 1939, i Verker i Utvalg bind III, s. 90 ff.)

MOT TROTSKISME I SYNET PÅ SMABORGERSKAPET

2. »Illusjoner om småborgersens revolusjonære kraft» (TF s. 6). Her spøker Trotski i bakhodet! Småborgerskapet består riktignok av flere floyer. Et lite mindretall hører til høyrefloymen (mellombønder som akkumulerer, små butikk- og verkstediere, leger i overordna stilling mfl.) Disse er det vår oppgave å nøytralisere.

Det store flertallet (småbondene, fiskerne, store grupper av funksjonærene og de intellektuelle, sjukepleierne, daghjemspersonalet, kunstnerne osv.) hører til venstrefloymen og er arbeiderklassens allierte i kampen for den sosialistiske revolusjonen. Særlig viktig er det å holde klart fram at småbondene og fiskerne er revolusjonære, som et bolverk mot »venstre» opportunistenes angrep på marxismen-leninismen.

De er revolusjonære fordi deres produksjonsvilkår står i et antagonistisk motsetningsforhold til utviklinga under statsmonopolkapitalismen. Deres arbeid er utbyttet av MB (Staten, bankene, landbruksmonopolene) og de har bare en framtid: Proletarens. De kan velge mellom ett av to: Å bli proletarer under statsmonopolkapitalismen eller å bli proletarer (kollektivarbeidere) under Proletariatets Diktatur. Derfor vil de ta arbeiderklassens standpunkt og kjempe entusiastisk for den sosialistiske revolusjonen.

AVVIK FRA DIALEKTIKKEN

3. »Hovedmotsigelsen mellom klassene i Norge er lik så lenge den grunnleggende motsigelsen er lik» (TF s. 6).

Dette er et alvorlig avbikt fra den dialektiske materialismen.

Den grunnleggende motsigelsen karakteriserer prosessens vesen, dvs. den skiller prosessen fra en hvilken som helst annen prosess. Videre eksisterer den gjennom hele prosessen fra begynnelse til slutt. Motsigelsen mellom borgerskap og proletariat er en slik motsigelse under kapitalismen. Dette står da også helt korrekt i Prinsipp-programmet, s. 8. (Den 2. grunnleggende motsigelsen i verden).

Hva er så hovedmotsigelsen? Jo, det er den motsigelsen hvis eksistens og utvikling bestemmer eller virker inn på eksistensen av de andre motsigelsene på samme stadiet av prosessen. Hovedmotsigelsen spiller den ledende og avgjørende rolle på det bestemte stadiet.

Om en prosess faller i flere stadier. Følgelig er det umarxistisk å hevde at »hovedmotsigelsen er lik så lenge den grunnleggende motsigelsen er lik». I det føydale Kina, f.eks., opererte Mao med 3 ulike hovedmotsigelser alt ettersom man befant seg i en krigs-, freds- eller revolusjonær situasjon. Dette samtidig som de grunnleggende motsigelsene i klassesamfunnet var de samme. (Se »Om motsigelsen», Store Hvite s. 81–82).

PROGRAMFORSLAGET: »VENSTRE»-AVVIK I HOVEDMOTSIGELSEN

4. »Hovedmotsigelsen i Norge går mellom proletariat og borgerskap».

Jeg vil hevde at hovedmotsigelsen i all hovedsak er stilt rett i programmet fra 1973. Enkelte unøyaktigheter som »en rekke allierte», »kvinner» og »ungdom» åpner for revisjonisme. Det bør derfor hete:

»Hovedmotsigelsen i Norge går mellom på den ene sida monopolborgerskapet og dens stat med det ikke-monopolistiske borgerskapet som faste allierte, og på den andre sida arbeiderklassen i forbund med halvproletariatet og småborgerskapets venstre fløy, som utgjøres av småbøndene, fiskerne og det laverestående småborgerskapet i byene».

Her er klassekreftene stilt opp på hver sin side slik det kommer til uttrykk i klassekampen i Norge idag og i kampen for den sosialistiske revolusjonen. Lenin anviser »den konkrete analyse av den konkrete virkeligheten». Hva særmerker dagens stadium av klassekampen i Norge?

1. Den statsmonopolistiske kapitalismen styrker seg. Norsk imperialismen ekspanderer, særlig pga. olja. Økende utbytting av det arbeidende folket. Økende monopolisering. Småkapitalister går under (f.eks. TEKOs og møbelindustri, fiskehermetik) eller slås inn under monopolene (f.eks. gruver, mekaniske verksteder, smelteverk, støperier).

2. Undertrykkinga møtes med stadig hardere klassekamp:

– Arbeiderklassen m/ kjerneproletariatet i spissen fører voksende kamper mot kapitalen. Oppsvinget i streikekampene i 70-åra.

– Småbøndene og fiskernes kamp mot staten og monopolenes regjering har blusset kraftig opp. Jordbruksoppgjøret 1974, Hitra-aksjonen, seifiskernes aksjon høsten 1975 mm.

– Statstjenestemenn, enkelte funksjonærgrupper viser voksende kampvilje. Kampen mot Statens Lønnskomite.

– De intellektuelle (skoleelever, studenter, sosialarbeidere, enkelte lærergrupper) sjukepleiere, daghjemspersonale og kunstnere fører stadig kamper mot staten.

Hovedmotsigelsene slik den er foreslått, virker inn på alle de andre motsigelsene i samfunnet. Eks: Motsigelsene borgerskap/proletariat og borgerskap/småborgerskap **skjerpes kraftig**, mens **den relative enheten styrkes** i motsigelsene arbeiderklassen/småborgerskapet og MB/IMB.

Prinsipp-programmets forslag til hovedmotsigelse er i mine øyne et alvorlig »venstre»-avvik. Det er en repetisjon av standpunktene til Kjell Hovden, KA, KUL, SVs »falske venstre», »Oktobre»-gruppa mfl. Å stille hovedmotsigelsen mellom borgerskapet og proletariatet åpner for venstrefeil av typen neglisjere betydninga av og arbeide for enhetsfronten, undervurdering av småborgerskapets revolusjonære kraft ol. Dette er en politikk for å skille partiet fra massene, og innebærer ei nederlagslinje mht. den sosialistiske revolusjonen.

Programforfatteren, Gråtopp og Oddleif går ivrig inn for å bekjempe den moderne revisjonismen i egne rekker. Det er bra. Men i spørsmålet om hovedmotsigelsen har de erstattet et avvik (»småkapitalistene vakler mellom anti-monopolisme og reaksjon») med et annet, moderne-revisjonistisk avvik av »venstre»-typen (»småborgerskapets revolusjonære kraft er en illusjon», »borgerskapet støtter seg på de øverste delene i småborgerskapet»).

HOVEDMOTSIGELSEN OG STRATEGIEN FOR REVOLUSJON

5. »Å stille hovedmotsigelsen som i 1973, åpner for den revisjonistiske to-fase-strategien».

Er det slik at hovedmotsigelsen aleine bestemmer strategien for revolusjonen? Sjølsagt ikke.

Jeg mener at det er umulig å utlede to-fase-strategien direkte av hovedmotsigelsen fra 1973. Derimot er utsagn av typen »småkapitalistene vil lett vakle mellom anti-monopolisme og reaksjon» (eller enda verre: »Småkapitalistene kan vinnes for sosialismen». Bo Gustavsson i Marxistisk Forum nr. 7–8/1974) alvorlige ansalg mot en korrekt vurdering av virkeligheten og en korrekt strategi for sosialismen.

Det er viktig å holde i hevd visse prinsipper for den sosialistiske revolusjonen og Proletariatets Diktatur i Norge:

– Statsmakta kan bare vinnes i ett slag.

– Arbeiderklassen kan ikke seire aleine. Avhengig av at de ikke-proletære forbundsfellene frivillig underordner seg ledelsen til arbeiderklassen og dets parti.

– Arbeiderklassen deler ikke på statsmakta med noen annen klasse i et sosialistisk Norge.

– Proletariatets Diktatur må opprettholde klasseforbundet mellom arbeiderklassen og landsbygda småborgerskap mot kapitalen, slik at arbeiderklassen kan hevde den ledende rolla og statsmakta.

Disse prinsippene går jeg ikke nærmere inn på her. Det som er viktig i denne sammenhengen, er at **ingen** av dem etter mitt syn står i motstrid til hovedmotsigelsen slik jeg har stilt den.

Enok

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

REVISJONISMEN SITTER DJUPT

Svar til kamerat Enok.

I dette svaret skal jeg konsentrere meg om den polemikken Enok retter direkte mot HG eller SK. Punkt 2 og 3 i artikkelen hans er retta mot Oddleif på punkter der jeg mener Oddleif tar feil. Sjøl om jeg ikke deler Enoks argumentasjon fullt ut på disse punktene, vil jeg la dem stå ukommentert. Hovedsida i det han skriver under pkt. 2 og 3 anser jeg som korrekt.

ENOK OG BORGERSKAPET

Feilaktig om utbyttinga.

Enok oppretter et uhyre tvilsomt skille mellom den utbyttinga det monopolistiske og det ikke-monopolistiske borgerskapet driver. Jeg mener at all kapital, stor eller liten, i prinsippet er det samme. Monopolenes utbytting representerer ikke noen ny form for utbytting, slik utbytting av lønnsarbeid gjorde det i forhold til livegenskap. Monopolutbyttinga er bare kapitalistisk utbytting drevet til spissen.

Det Enok gjør er å opprette et vannrett skott mellom stor og liten kapital, akkurat som narodnikerne gjorde og de seinere økonomiske romantistene, som Lenin kritiserer. Jfr. Lenin-sitater i Røde Fane nr. 2. Om en ikke begriper den organiske sammenhengen mellom stor og liten kapital, mellom monopolistisk og ikke-monopolistisk kapital, så er en ute av stand til å begripe hvordan den monopolistiske kapitalen oppstår på grunnlag av

ikke-monopolistisk kapital og sjøl gir opphav til ikke-monopolistisk kapital. Sjøl den mest sentraliserte og monopoliserte kapital som kan tenkes, nemlig kapitalismen i Sovjet utelukker jo ikke, men forutsetter mindre kapitaler, aler dem opp og gir dem vekstvilkår. Derfor støtter de ikke-monopolistiske kapitalistene fullt ut monopolborgerskapets stat. De gjør det på borgerskapets felles klassegrunnlag, sjøl om de ikke har noen del av makta.

Ellers er det helt feilaktig at de ikke-monopolistiske kapitalistene hever profitter under gjennomsnittsnivå, slik Enok hevder. Stalin peker jo på at gjennomsnittsprifitten er det laveste nivået for at det kan eksistere kapitalistisk utbytting i det hele tatt.

Videre skaper Enok enda mer kaos ved å hevde i en parentes at monopolprofitt, ekstraprofitt, maksimalprofitt og superprofitt er det samme. To av disse begrepene står for det samme, nemlig monopolprofitt og maksimalprofitt. Ekstraprofitten, derimot har ingenting med eksistensen av monopoler å gjøre, men er den profitten en kapitalist ved hjelp av rasjonalisering kan sikre seg ut over gjennomsnittsprifitten. Den får han helt til de andre kapitalistene også gjennomfører ei slik rasjonalisering. Superprofitten er de imperialistiske selskapenes profitt fra imperialistisk utbytting.

DET FINNES IKKE NASJONALT BORGERSKAP I NORGE

Når Enok bruker eksemplet fra Kina i trettiåra viser han i virkeligheten hvor lite han har forstått om klasseanalyse. I Kina var det et kompradorborgerskap, som var direkte knytta til de utenlandske selskapene og var holdt oppe av dem. Det nasjonale borgerskapet var et borgerskap som var oppretta på grunnlag av hjemlig kapitalistisk produksjon. Derfor hadde de to klassene også forskjellig holdning til den nasjonale krigen. Dette kan ikke på noen måte sammenliknes med klassestrukturen i et framskredent imperialistisk land som Norge.

Derfor tar også Enok feil når han tror at forskjellen på monopolistisk og ikke-monopolistisk vil slå ut i forskjellig holdning til et sosialimperialistisk angrep. Det vil være forskjeller i borgerskapet, men de vil ikke følge størrelsen på kapitalen deres. Det vil minst bli to floyer blant monopolistene, og akkurat som under siste krig vil det finnes mange små kapitalister som vil utnytte de særskilte forholda under en okkupasjon til å bli større. Det kan gjelde storbonder, brakkebaroner, delleverandører osv. Ideen om at de mindre kapitalista i Norge er mer nasjonale enn de store er en farlig illusjon. Det finnes ikke noe nasjonalt borgerskap i Norge.

Ved siden av å fremme det feilaktige standpunktet om at det er prinsipiell forskjell på stor og liten kapital, og at borgerskapet derfor skulle være to klasser, så fremmer Enok også en rad med andre feilaktige standpunkter.

OM HOVEDMOTSIGELSEN

Enok mener at »prinsipp-programmets forslag til hovedmotsigelse er ... alvorlig »venstre«-avvik. Det er en repetisjon av standpunktene til Kjell Hovden, KA, KUL, SVs »falske venstre«, »Oktober«-gruppa mfl.»

Hvis det er et »alvorlig venstre-avvik«, så finnes det to muligheter. Enten må Mao og Stalin ha stått for »alvorlige venstre-avvik« i dette spørsmålet, eller så må det ha skjedd ei forandring av hovedmotsigelsen etter at Mao skreiv Om motsigelsen.

Siden det ikke har skjedd noen prinsipiell forandring av kapitalismen etter at den blei imperialistisk ved århundreskiftet, så betyr det Enok sier at han fordømmer Mao for »alvorlige »venstre«-avvik«. Det er klart at Mao kan ta feil, men i så fall bør folk som Enok i hvert fall vise han såpass respekt at de viser hvorfor han tar feil. Det er Enok ute av stand til, og årsaken er sjølsagt at Mao ikke har tatt feil i dette spørsmålet.

De argumentene Enok stiller opp er slik: 1. Den statsmonopolistiske kapitalismen styrker seg. 2. Arbeiderklassen, småbønder/fiskere, funksjonærer, intellektuelle fører stadig flere kamper. 3. Å stille hovedmotsigelsen slik programforslaget gjør vil føre til nedprioritering av enhetsfrontarbeid osv.

Til dette er det å si: Den statsmonopolistiske kapitalismen er ikke noe nytt stadium av kapitalismen, men en logisk videreutvikling av kapitalismen, slik det var mulig også for Engels å forutse den. Derfor endrer den ikke hovedmotsigelsen, den skjerper den. (Jo flere virksom-

heter den (staten) slår under seg, jo flere samfunnsborgere utbytter den, gjør den til proletarar.)

Å REDUSERE ALLE MOT-SIGELSER TIL EN

Enok beskriver en lang rekke kamper, og de fleste av dem er uttrykk for forskjellige motsigelser, ikke for den ene side i en motsigelse. Småbøndenes kamp er et uttrykk for motsigelsen mellom dem og borgerskapet og borgerskapets stat. Det er en annen motsigelse enn motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet. Enok forsøker i likhet med 73-programmet å gjøre mange motsigelser til en. Det er filosofisk og praktisk feilaktig. Filosofisk er det feilaktig fordi hovedmotsigelsen ikke er en sum av motsigelser. Det er den motsigelsen av mange som spiller den dominerende og avgjørende rollen. Praktisk er det feilaktig, fordi den ujamne utviklinga mellom de forskjellige motsigelsene som vi ser i virkeligheten blir borte. Det kan nemlig godt tenkes perioder da motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet skjerpes, samtidig som motsigelsen mellom de småborgerlige intellektuelle og borgerskapet blir mindre.

Den formuleringa Enok kommer med betyr ei nedvurdering av proletariatets særskilte historiske rolle. Det er klart at ingen formulering kan garantere mot å bli utnyttet til vulgarisering, heller ikke den korrekte formuleringa i forslaget til prinsipp-program. Men Enoks formulering er eksplisitt feilaktig av tre grunner: Den bryter med innholdet i hovedmotsigelsesbegrepet, den blander sammen flere motsigelser som har sin særskilte karakter og den nedvurderer proletariatets rolle. Ei slik formulering vil ikke bare åpne for avvik, den er i seg sjøl et avvik.

Enok gir ufrivillig blomster til Hovden, trotskistene og andre opportunisten. Han tar dem på

ordet og hevder at de står for linja med at hovedmotsigelsen går mellom proletariatet og borgerskapet. Han forsøker ikke å sette seg inn i hva de mener med ei slik formulering. De mener jo blant annet at alle bønder hører til dette »borgerskapet« som arbeiderklassen skal slåss mot. De misbruker med andre ord en riktig formulering til å fremme et tvers gjennom reaksjonært innhold. Dette avslører ikke Enok, derfor fungerer han i praksis som en som gir reaksjonære opportunisten uførtjent ære. En uskolert person som leser det Enok skriver om disse folka og sammenlikner med det Mao skriver om hovedmotsigelsen i de kapitalistiske landa må jo få det inntrykket at opportunistene forsvare Mao standpunkt, mens det i virkeligheten er slik at de angriper hele innholdet i Maos standpunkt. Enoks kritikk av revisjonister av Hovden-typen er feilaktig fordi den ikke griper innholdet i revisjonismen deres. Feilen er ikke at de sier proletariatet mot borgerskapet, men at **det de legger i dette** bryter med marxismen-leninismen på alle punkter.

»TO-FASE REVOLUSJON«

Enok mener at hans formulering av hovedmotsigelsen ikke åpner for såkalt »to-fase revolusjon«. Men hvis vi går tilbake til Mao, så fører han analysen av hovedmotsigelsen direkte over til spørsmålet om revolusjonens karakter. Han sier at kvalitativt forskjellige motsigelser må løses med kvalitativt forskjellig metoder. »Motsigelsen mellom borgerskapet og proletariatet løses ved den sosialistiske revolusjonens metode.« Men siden Enok mener at hovedmotsigelsen er en kvalitativt annen motsigelse enn motsigelsen mellom proletariatet og borgerskap, så er det innlysende at enhver må stille seg det spørsmålet om ikke det også betyr at den må løses på en kvalitativt annen måte. Formuleringa hans konkluderer ganske visst ikke med at det må

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

være slik, men den åpner for det, og det er nettopp det som er poenget.

Hallvard Gråtopp.

DEN GRUNNLEGGENDE MOTSIGELSEN – HOVEDMOTSIGELSEN. Feilaktige linjer i diskusjonen.

Kamerat V.S. stiller i dette innlegget ei rekke påstander ang. dialektikken: »Hovedmotsigelsen vil til enhver tid være en av de grunnleggende motsigelsene» sier kameraten. Samtidig kritiserer V.S. prinsipp-programmet for å ha en »grov feil» i formuleringa av hovedmotsigelsen i Norge.

DEN GRUNNLEGGENDE MOTSIGELSEN – HOVEDMOTSIGELSEN

Jeg mener at det er endel feilaktige ideer ute og går om disse og om forholdet mellom dem i de diskusjonene som pågår.

Den grunnleggende motsigelsen i en tings utviklingsprosess bestemmer hele dens vesen og er tilstede i prosessen fra begynnelsen til slutt. Altså: den er tilstede fra de første kimer til prosessen oppstår, til dens fullstendige utdøen.

Konkret: den grunnleggende motsigelsen i kapitalistisk produksjonsmåte, mellom produksjonens samfunnsmessige karakter og den private tilværelsen, i klasseforhold: mellom borgerskapet og proletariatet, er tilstede i samfunnet helt fra de første kimer til kapitalistisk

produksjon oppsto (under føydalismen) helt til de siste rester av kap. prod. måte er dødd ut, dvs. til kapitalisme ikke kan gjennoppstå (ved sosialismens endelige seier, dens »overvoksen» i kommunismen).

Proessen ville vært en annen om den grunnleggende motsigelsen ikke var tilstede.

Jeg påstår da:

I en sammensatt prosess vil det på ethvert stadie i utviklinga finnes flere grunnleggende motsigelser

Konkret: Under kapitalismens imperialistiske epoke (stadie) finnes minst 3 grunnleggende motsigelser, nemlig mellom:

1. borgerskap og proletariat
2. Imperialismen og verdens undertrykte folk og nasjoner
3. de imperialistiske makter (de forskjellige finansgrupper) seg imellom.

Vi har ikke imperialismen hvis ikke alle disse motsigelsene er tilstede, men alle er ikke grunnleggende for kapitalistisk produksjon, bare for dens imperialistiske stadie. (Jamfør Stalins 3 viktigste motsigelser i imperialismen (leninismens grunnlag og KKP's 4 grunnleggende motsigelser i verden i dag).

I Norge er motsigelsene 2 til stede bl.a. i undertrykkinga av samene og 3 i rivaliseringa mellom de forskjellige monopol-kapitalistiske gruppene. Det fører til ganske mye rot og misforståelser at man ikke har dette klart for seg. Bl.a. til påstanden om at hovedmotsigelsen i samfunnet er den samme så lenge den grunnleggende motsigelsen er den samme.

Hovedmotsigelsen er bestemmende for utviklinga til en prosess på et gitt tidspkt. Utviklinga av den bestemmer eller virker inn på utviklinga til alle andre motsigelser i prosessen.

En tings natur blir i hovedsak bestemt av hovedsida i motsigelsen, den sida som inntar den framherskende stillingen. Jeg påstår da:

For å kommet til et kvalitativt nytt stadie i prosessen må hovedsida i hovedmotsigelsen endres.

Påstår videre:

Hovedmotsigelsen vil til enhver tid være en av de grunnleggende motsigelsene

Jeg er klar over at Mao aldri

har sagt dette direkte, men han har sagt at både hovedmotsigelsen og den grunnleggende motsigelsen virker inn på og bestemmer alle andre motsigelser.

Han har for det kapitalistiske samfunn (i 1937, i imperialismens epoke) sagt at hovedmotsigelsen går mellom proletariatet og borgerskapet, som vil være det almenne (dvs. mest vanlige) tilfelle for et imperialistisk land, i alle fall i fredstid (ikke okkupert).

Han sa at hovedmotsigelsen i Kina, da det var okkupert av Japan, gikk mellom Imperialismen og den undertrykte nasjonen og folket. Altså i alle tilfelle er hovedmotsigelsen en av de grunnleggende motsigelsene.

Altså har ikke Mao (så vidt jeg veit) sagt noe som går imot denne påstanden, men en god del som underbygger den.

Når det gjelder Gråtopp i KK nr. 38, mener jeg han tar feil når han sier at hovedmotsigelsen i Norge under krigen gikk mellom Tysk imperialisme og det arbeidende folket i Norge. Hovedmotsigelsen gikk mellom Imperialismen og det undertrykte folk og nasjon (det okkuperte Norge), med Tysk imperialisme som hovedfienden. (J.fr. Mao om Kina i Kinesisk-Japanske krigen m.m.)

Gråtopp's hovedmotsigelse kan lett føre til allianser med andre imperialistiske stormakter – slik som i Norge i 1940–45, som fører til at når en imperialistisk stormakt kastes ut, får en annen grepet, som i Norge i –45.

Konkret til Norge i dag, og hovedmotsigelsen

Jeg mener at hovedmotsigelsen i Norge i dag går mellom borgerskapet og proletariatet. Og, at hovedfienden er monopolborgerskapet og dets stat.

Denne motsigelsen virker inn på alle andre underordna motsigelser. Bl.a. den mellom deler av småborgerskapet (småbønder, fiskere) og borgerskapet.

I avdelingsdiskusjonen vår om dette mente noen at denne hovedmotsigelsen førte til at en undervurderet småbøndene og fiskernes kamp mot monopolkapitalen og dens stat etc. De ville ha hovedmotsigelsen slik: borgerskapet med monopolborgerskapet i spissen mot proletariatet i spissen for og i forbund med deler av småborgerskapet (som småbønder, fiskere og lavere deler av småborgerskapet i byene).

Dette mener jeg er feil, og er å rote sammen en blanding av de viktige motsigelser som finnes og kjerna i enhetsfronten, og sette opp alt dette som en hovedmotsigelse.

Dette henger muligens sammen med at de deler JONs (TF mai–76) feilaktige ide om at hovedmotsigelsen er trekt mellom de som har objektiv interesse av revolusjonen og de som ikke har det. Hovedmotsigelsen har jeg definert tidligere i innlegget, det JON trekker opp er kriteriene for hvem som er med i folket, hvem vi, prole-

tariatet, skal alliere oss med i kampen mot boergerskapet. JONs ide vil nødvendigvis føre til at en blander inn en hel masse deler av klassealliansen i hovedmotsigelsen, for å få dem med i folket, og derved på vår side i revolusjonen.

En kan forøvrig spør de som hevder at vi undervurderer småbønder–fiskere og at alle i folket må med i hovedmotsigelsen om hva de mener om Kina. En må vel si at bondene der er en meget viktig del av oppbygginga av det Nye Kina, og at de ubetinga er en del av folket, har objektiv interesse av sosialismen. Likevel trekker KKP og Mao opp hovedmotsigelsen under sosialismen (altså det almenne tilfelle) til å gå mellom borgerskapet og proletariatet. Under vurderer Mao småbøndenes kamp for sosialismen?

Ellers vil jeg polemisere mot en grov feil i utkastet til prinsipp-program. Det står at hovedmotsigelsen går mellom de to klassene som står i motsetning til hverandre, borgerskap og proletariat. Altså: det finnes ikke motsigelser mellom proletariat og småborgerskapet, eller er det sistnevnte ikke lenger noen klasse? Når en skal skrive av fra Mao, og samtidig forandre orda, må en passe på at innholdet blir beholdt. Mao: I det kapitalistiske samfunn utgjør de to motsatte kreftene, proletariatet og borgerskapet, hovedmotsigelsen. Det er ikke det samme som de to klassene som står i motsetning til hverandre. Matte i tilfelle stått: de to antagonistiske klassene. (ikke helt bra det heller, for hva med småborgerskapet–borgerskapet). Det riktige er: Hovedmotsigelsen i det norske samfunnet er motsigelsen mellom borgerskap og proletariat. Og så kan en ta med de andre motsigelsene etter det. Enkelt og greit.

V.S.

DOGMATISME OM OKKUPASJONEN 1940

Gråtopp svarer kamerat VS.

Signaturen V.S. skriver at hovedmotsigelsen i Norge under krigen gikk mellom »imperialismen og det undertrykte folk og nasjon (det okkuperte Norge), med tysk imperialisme som

hovedfienden». Dette bygger kameraten på sin egen tese om at »hovedmotsigelsen vil til enhver tid være en av de grunnleggende motsigelsene». Slik dette er stilt må det føre til dogmatisme.

Det er klart at motsigelsen mellom det arbeidende folket i Norge og den tyske imperialismen var en særegen form av en av de grunnleggende motsigelsene i verden. Det er dette som ligger i

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

det allmenne ved motsigelsen som Mao skriver om. Men motsigelsen var likevel særegen. Tyskland hadde okkupert Norge, noe Frankrike ikke hadde gjort, derfor var motsigelsen mellom det arbeidende folket og den tyske imperialismen langt skarpere enn den tilsvarende motsigelsen med den franske imperialismen. Å hevde noe annet vil være å konstruere et kart som ikke stemmer overens med landskapet.

Det er riktig at det i en slik situasjon vil eksistere en fare for at »tigern lusker inn bakdøra

når ulven jages ut hoveddøra», men dette problemet kan ikke løses ved teoretiske misfoster. Det løses bare ved at en har en korrekt vurdering av alle de forskjellige motsigelsene, og er i stand til å reise folket til kamp mot all imperialismen. Under krigen blei jo forholda ytterligere komplisert av at noen av imperialistmaktene fra 1941 til 1945 sto på den riktige sida i kampen mot fascismen. Da var det jo åpenbart at det dreide seg om to forskjellige motsigelser, samtidig som det var viktig å ikke få illusjoner om Sovjetunionens midlertidige allierte i England,

USA, Frankrike. De albanske kameratene klarte denne avveinga ypperlig, derfor kom de ikke i den samme situasjonen som Hellas, der England invaderte og sikra sin makt.

VS sin dogmatisme løser ingen problemer, den bare tåkelegger dem. Det nytter ikke å ha oppfatninger om at ikke hovedmotsigelsen går mellom sosialimperialismen og det arbeidende folket i Norge den dagen Sovjet okkuperer landet. Det vil bare spille i henda på sosialimperialismen. Samtidig er det klart at vi skal gjøre det arbeidende folket klar over at de også vil bli nødt til å kjempe ned andre imperialistmakter.

Halvard Gråtopp

KONKRET OM KLASSEANALYSA AV SJUKEPLEIARANE

Eg er samd med Gråtopp sin analyse, som går ut på at sjukepleiarane høyrer til dei låge skikta av småborgarskapet. Kamerat helsearbeidar nyttar mange ord og lite konkret analyse i argumentasjonen sin for at vi høyrer til arbeidarklassen.

For det første meiner eg det går an å tale om sal av »dyktighet». For helsestellet er det t.d. fastsett i lovform at berre sjukepleiarar (og legar) får handsame medikament. Slik »dyktighet» som t.o.m. er verna i tittelen »off. godkjent sykepleier» gir oss og eit (avgrensa) vern mot arbeidslausheit. Vi har ikkje berre hendene våre å selje.

Dersom du helsearbeidar nyttar analysen din på t.d. ein assisterande lege på eit sjukehus, blir det vanskeleg for deg å plassere han i småborgarskapet,

og der høyrer han vel heime?

Det viktigaste kriteriet her meiner eg likevel er rollen i den samfunnsmessige organiseringa av arbeidet. Arbeidet er ikkje så rutineprega; ein sjukepleiar må i ein arbeidsdag ta mange avgjerder om organiseringa av arbeidet og stellet av pasientane, og når legen ikkje er til stades har ho monopol på slike avgjerder.

Ho fungerer som arbeidsleiar over hjelpepleiarar og ufaglærte; og i samsvar med det blir sjukepleiarane i stadig større grad – bl.a. gjennom utdanninga – lært opp til å administrere og delegere». Dette gjeld i større grad på psykiatriske sjukehus og sjuke/aldersheimar, der det er færre sjukepleiarar i høve til resten av personalet.

Den andre sida er at jobben

oftast er fysisk hard, dårleg betalt, og at ein vanleg sjukepleiar til liks med resten av personalet er hardt undertrykt av sjukehusleiinga og delvis av legane. Likevel er det høveleg lett for ein sjukepleiar i dag å klatre i gradane og bli t.d. avdelingsleiar, eller ta spesialutdanning og bli helsesøster, sjukepleielærar eller liknande.

Det går altså eit klassekilje mellom sjukepleiarar og hjelpepleiarar, samstundes som det finst grobotn for ein allianse der proletariatet på sjukehusa må ha leiinga.

Ein ting til Gråtopp til slutt: Eg kan ikkje skjønne at ikkje mykje av det samme gjeld for barnehagelærarar, som og er arbeidsleiarar (over ufaglærte, praktikantar), som har ei stor sjølvstendigheit i arbeidssituasjonen og som vel til liks med lærarane sel dyktigheita si meir enn arbeidskrafta si.

Kameratsleg helsing
sjukepleiar.

SJUKEPLEIARANE TILHØRER SMÅBORGERSKAPET

Sjølkruttikk fra Helsearbeider

I avelinga mi har vi på nytt diskutert klasseanalysen av sjukepleierne, og vi kom enstemmig fram til at sjukepleierne må tilhøre småborgerskapet. Jeg går altså tilbake på påstanden jeg satte fram i TF/mai, om at sjukepleierne er proletarer.

Når jeg nå mener at jeg i artikkelen argumenterte for et ilaktig standpunkt, kommer dette av at jeg har undersøkt grundigere hvor sjukepleierne står i forhold til den samfunnsmessige organiseringa av arbeidet.

Staten si linje for utdanning av helsepersonale, går ut på å skulle utdanne et forholdsvis lite antall sjukepleiere, som skal ha til oppgave å administrere hjelpepleiere og pleiemedhjelpere, som sammen med sjukepleierelevne skal stå for den egentlege pleien. Argumentet mitt om »proletarisering av sjukepleierne», holder derfor ikke.

Kamerat Gråtopp stiller endel spørsmål i svaret sitt til meg, og det er klart at disse spørsmålene er de som er vesentlige å stille når en skal analysere klasseforholda i

helsesektoren.

Jeg mener det er opplagt at sjukepleierne er overordna endel andre grupper, og bruker en stor del av dagen sin til å administrere disse. Da jeg skrev det forrige innlegget mitt, tok jeg utelukkende utgangspunkt i forholda på et stort sjukehus, der dette ikke er så tydelig som på mindre sjukehus og andre typer helseinstitusjoner, som f.eks. sjukehjem. Et annet moment å ta med i betraktning, er at sjukepleierne forholdsvis raskt kan få seg høgere stillinger.

Konklusjonen på dette kan bare bli at jeg tar sjølkruttikk fordi jeg har uttalt meg helt bestemt om ting som jeg ikke har undersøkt godt nok på forhånd.

Helsearbeider.

OM ARBEIDERARISTOKRATIET

Hele dette avsnittet i utkastet til prinsipp-program mener jeg er for svakt. Det åpner for ideen om at arbeideraristokratiet består av folk fra flere klasser og bidrar til å hemme utviklinga av en riktig taktikk i kampen mot reformisme og revisjonisme i fagbevegelsen.

Engels, Lenin og Stalin bruker betegnelsen arbeideraristokrat kun om folk som tilhører arbeiderklassen, arbeidere som står i en bedre stilling enn de øvrige. I hovedsak utgjøres denne gruppa av fag- og spesialarbeidere.

Filip Kota har i boka »To linjer i verdens fagbevegelse» et grundig kapittel om reformismens og revisjonismens sosiale basis i fagbevegelsen. Han trekker fram to faktorer – arbeideraristokratiet og det faglige byråkratiet. I avsnittet om arbeideraristokratiet

slåes det gang på gang fast at det dreier seg om en del av arbeiderklassen. »... den mest vaklende delen av arbeiderklassen, først og fremst representert ved fagarbeiderne som får høg lønn». (Kota s. 65) Arbeideraristokratiet er altså en del av arbeiderklassen.

Følgelig blir det fullstendig feil å plassere »delar av dei tilsette i kommunalt byråkrati, i redaksjoner og organisasjoner knytt til »arbeidar» org...» (utkast til prinsipp-program s. 18) i arbeideraristokratiet. Det blir feil å plassere Aspengren med diverse forgreninger i arbeideraristokratiet. Disse folk tilhører borgerskapet og ikke arbeiderklassen. Det samme gjelder apparatet av ansatte tillitsmenn i fagbevegelsen. Alle disse tilhører det som Kota kaller det faglige byråkratiet (se Kota s.66). I

motsetning til arbeideraristokratiet består dette av folk fra flere klasser.

Det eksisterer altså to faktorer som bidrar til å spre reformisme og revisjonisme i fagbevegelsen (og Partiet) – arbeideraristokratiet og det faglige byråkratiet. Overfor disse må vi føre en knallhard kamp, men taktikken må bli ulik overfor hver av dem. Dessuten, hvilken av dem er det viktigst å slåss mot?

Utkastet til prinsipp-program skiller overhode ikkje mellom dem, men koker sammen ei suppe som kalles arbeideraristokrati. Dette må rettes opp for at kampen mot reformismen og revisjonismen i fagbevegelsen kan gå framover.

B.B.

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

DOGMATISME OM ARBEIDERARISTO- KRATIET

Svar til kamerat BB

Kamerat BB reiser her spørsmålet om arbeideraristokratiet og dets utbredelse. Dette er en viktig diskusjon i forbindelse med klasseanalyse. Jeg skal ikke gi noe langt svar på kamerat BBs innlegg, men oppfordrer kamerater fra arbeidsplassene til å ta pennen fatt. I denne omgang vil jeg allikevel tillate meg å peke på en tendens hos BB til å trekke ut enkelt-sitater hos Kota å presentere dem som hele sannheten. La meg sitere litt mere Kota:

»På den ene sida står massene av fagorganiserte som er skuffet, misfornøyd og villedet av de faglige bossene og av de opportunistiske standpunktene og den klassesamarbeidslinja disse landsorganisasjonene følger På den andre sida står de faglige lederne som utgjør en del av arbeiderklassens aristokrati (min uth.) og som er borgerskapets agenter.» (s.134–135) Så lenge BB rett nok plasserer disse faglige lederne i andre klasser enn arbeiderklassen skulle det være godt håp om at kameraten korrigerer den dogmatiske oppfatninga av arbeideraristokratiet.

Forøvrig rimer dette bedre med den historiske opprinnelsen til disse pampene, enn at de den gangen de tok steget fra golvet betalt byråkrat opphørte å tilhøre sjiktet arbeideraristokrater.

Dessuten kan BB oppfattes dit hen, (p.g.a. måte å bruke Kota på) at arbeideraristokratiet består av alle fag- og spesialarbeidere. Sammenholdt med utagnet om knallhard kamp, går det i retning av ei ytterst farlig »venstre»-linje.

Kota sier i dette korte avsnittet (drøye en side) vitterlig følgende: »Historisk har borgerskapet i hvert land kjøpt opp en del (min uth.) av fagarbeiderne, aristokratiet i klassen, og klart å løsrive og isolert dem fra proletariatets masser.»

Det faller godt sammen med inntrykket (ikke nøye studert) fra min og en del andre bedrifter at først og fremst en del av fagarbeidera og folk med helt spesielle type jobber tilhører aristokratiet og det er stort sett fra sanne folk kjerna i klubbstyret er rekruttert hos oss. Derimot å si at alle fag og spesialarbeidere hos oss, hvilket

betyr ca.70 % av alle arbeidera (stor bedrift), er arbeideraristokrater skulle gi oss en nokså håpløs oppgave.

Kamerat BB. I stedetfor å trekke fram enkeltsitater hos ledende kommunister og bruke dem både dogmatisk og feilaktig burde du studere disse verkene i helhet og forsøke å anvende dem på virkeligheten omkring deg. Du vil raskt finne at forholdene varierer fra bedrift til bedrift. Bl.a. at aristokratiet prosentvis er større på endel j&m-bedrifter enn f.eks. på endel næringsmiddel- og tekstilbedrifter. Du vil også finne ut at i tillegg til at fag- og spesialarbeiderbegrepet går igjen fra bedrift til bedrift, har det en spesiell karakter som kan være vidt forskjellig på forskjellige bedrifter. (Også innafor den enkelte bransje). M.a.o. for å finne ut hvem som tilhører arbeideraristokratiet på den enkelte bedrift holder det ikke å sjablongmessig overføre enkeltsetninger fra Kotas utmerkede bok, men forsøke å sette seg inn i hva som egentlig er de allmenne draga i læren om dette sjiktet, og så foreta en konkret analyse av de konkrete forholda. Dette er den marxistiske metoden.

Jens

Kjell Fiskerud – bânnsolid arbeideraristokrat og antikommunist.

Er han proletar? Eller kanskje han ikke er arbeideraristokrat?

ARBEIDSFORMANNEN småborger eller arbeider

I forbindelse med diskusjonen om grensene for arbeiderklassen har laget festa seg ved endel ting i avsnittet om arbeideraristokratiet (s. 18 i Utkast til Prinsipp-program). Vi mener det er mye revisjonisme ute og går her. Forfatteren forsøker bevisst eller ubevisst – det kan ha sammenheng med hans egen klassetilhørighet – å utvide grensene for arbeiderklassen. Spesielt har vi merket oss at han plasserer arbeidsformenn i arbeiderklassen. Sitat: »Dels er det eit tynt skikt av arbeiderklassen som vert givne føremoner, slike som formenn...»

Vi som sjøl står i produksjonen mener at dette er et feilaktig standpunkt. Disse folka er ikke noe korrumpert skikt av vår egen klasse, men tilhører småborgerskapet. Vi vil trekke fram tre ting som vi mener er avgjørende i denne sammenhengen:

Først lønna – den er betydelig større enn det som er vanlig for arbeidsfolk.

Dernest ulike privilegier – bedre arbeidssituasjon o.l.

Det viktigste, og det vi har lagt mest vekt på, er imidlertid forholdet til organiseringa av

arbeidet. De er bedriftens handplukka menn, og er delegert ei myndighet av bedriften. Dette er en grunnleggende ting som skiller dem fra alle deler av arbeiderklassen, både faglærte og ufaglærte. De har folk under seg som de disponerer relativt fritt.

Vi mener prinsipp-programmet må slå fast at arbeidsformenn tilhører småborgerskapet – ikke arbeiderklassen.

Jernarbeidere.

PROGRAMUTKASTENE: HELLER MINDRE, MEN BEDRE!

Dersom vi antar at de nye programutkastene blir trykt i mer leservennlig form a la de gamle programmene, vil de bli på nærmere 200 sider, dvs. tredobbelte av de gamle! Dersom linja vi rkelig ble tre ganger bedre på det viset, skulle jeg ikke si noe. Men jeg tror tvert om at en sånn størrelse på programmene heller vil være til skade og undergrave programforbedringene. Grunnene til det er:

For det første bør programmene bli et av de mest leste dokumentene blant partiets medlemmer. Store og tunge programmer vil neppe friste til gjentatte studier og daglig bruk i klassekampen. Mitt tips er at mange programbøker blir støvsamlere i endel kameraters hyller. Det er litt for lettvinnt å si at alle må være ansvarsfulle nok til å benytte dem som de skal benyttes. Dersom programmene kan gjøres lettere å bruke, hvorfor i allverden skulle vi ikke gjøre

det da?

For det andre bør programmene være et viktig instrument i medlemsvervinga. Det har vært påpekt at mange har svekka vervekampanja ved å kreve at sympatisører må gå gjennom en studiesirkel før de kan bli medlemmer, vedtektene krever nemlig bare at folk godtar partiets vedtekter og allmenne linjer. Dette vil i praksis bety: partiprogrammene må leses. Men hvor ligger den store forskjellen mellom at sympatisørene leser 200 sider programmer og at de leser ei studiebok på 170 sider? Jeg mener at dersom programutkastene beholder størrelsen vil det svekke rekrutteringsarbeidet! Forøvrig gjelder argumentet om »støvsamlere» sympatisører i minst like høy grad som medlemmer.

For det tredje bør programmene også være egne til utbredelse blant breie masser i Norge, ja, det må t.o.m. være et mål at programmene blir viktige og populære for vanlige folk. Jeg

må imidlertid innrømme at jeg gruer meg for å slenge en murstein av ei bok med 200 sider programmer pluss vedtekter (og beretning) i kjøkkenbordet til folk idet jeg sier: »her kan dere se hva vi mener!» Jeg tipper det ikke blir særlig vellykka...

Dersom vi ikke har »sans for sânt», kan vi jo bare ture fram som vi stevner. I så fall vil de nye programmene føre oss to skritt fram p.g.a. programmernes forbedrede innhold, mens programmenes størrelse fører oss ett skritt tilbake. Istedenfor å stille oss likegyldige til programmenes utforming bør vi spørre oss: er det mulig å korte dem ned uten å svekke innholdet? Sjølsagt viser kampen mot høgrefeila og den skjerpede klassekampsituasjonen og verdenssituasjonen at vi trenger bedre og grundigere programmer enn f.eks. de gamle var. Jeg mener utkastene i hovedsak fyller kravene vi må stille, men altså: kan de gjøres kortere? Jeg vil svare ja, og skal peke på noen ting i utformingen som kan bidra

LANDSMØTEFORBEREDELSENE:

BERETNINGSDISKUSJONEN:

til det.

Programmene må minst mulig overlappe seg sjøl eller gjenta seg sjøl. Avsnitt II i handlingsprogrammet er i store trekk en gjentakning av prinsippprogrammet og kan med fordel kortes ned til en brokdel av det foreslåtte. Videre går endel punkter igjen flere steder i programmene: f.eks. programpunktene om partiets nødvendighet og arbeidsmetoder, klassekampen i partiet m.m. går igjen både i avsnitt I, avsnitt III pkt. 12–13 og avsnitt VI (alle i prinsippprogrammet), foruten i handlingsprogrammet. Det bør være mulig å rasjonalisere dette endel. Det tredje eksemplet er jeg noe usikker på men nevner det likevel, nemlig avgrensinga mot revisjonismen. Både prinsipp-

programmet og handlingsprogram har egne avsnitt som tar dette grundig. Det er OK. Men i tillegg refereres revisjonistenes standpunkter stadig som en »hale» til hva vi sjøl mener. Det var vel ikke deres prinsippprogram vi skulle lage? Inntil videre mener jeg dette er unødvendig overlapping og gjentakning.

Programmet ligner for mye på en argumentsamling eller »kommunistisk leksikon». Når jeg studerer utkastene får jeg inntrykk av at det er en vanlig artikkel som i tillegg til å slå fast standpunkter også utdjuer dem, argumenterer for dem, imøtegår motargumentene, gir historiske oversikter, siterer/refererer Lenin osv. Til en viss grad er nok det riktig. F.eks. er det endel av vårt program å slå fast hvorfor vi går

inn for væpna revolusjon, proletariats diktatur osv. Men i programutkastene mener jeg at det går altfor langt. I prinsippet skal programmene slå fast våre synspunkter, mens f.eks. pressa utdjuer dem. Uansett kan ikke programmene gi plass til en god nok argumentasjon for alle våre standpunkter uten å svulme over alle grenser, derfor må det være ei arbeidsdeling mellom program og f.eks. pressa. I tillegg synes jeg programutkastene ofte går detaljert til verks, som et leksikon over alle våre standpunkter.

Alt i alt mener jeg en grundig luking i utkastene bør kunne gi en reduksjon på kanskje 40–50 %, noe jeg tror partiet vil tjene på.

PEDRO.

— OTTAR FORSVARER FRAMLEIS HØGREAVVIKET

Gjensvar frå Koba

Kamerat Ottar hadde eit innlegg i mars-TF, der han m.a. hevda at beretninga frå –73 »i hovedsak er et bra dokument». I samme artikkel hevda han at »faren for venstre-avvik er stor... når vi ikke samarbeider med opportunisten».

Samstundes gikk Ottar til åtak på partiet sin årsplan for 75/76. Eg kritiserte desse standpunkta, og påviste at Ottar i røynda forsvarte det moderne-revisjonistiske høgreavviket i partiet over heile lina.

For det første ved å forsvare dei revisjonistiske standpunkta som –73-beretninga fremjer. For

det andre ved å gå til åtak på årsplanen som nett har til målsetting å utrydde det revisjonistiske høgreavviket, skjerpe kampen mot revisjonismen og sosialimperialismen og innrette arbeidet at partiet på proletariatet og arbeidsplassane.

Ottar svarte med ein ny artikkel i juni-TF. Her går han frå kritikken sin av årsplanen, og det er sjølvsagt bra. I samband med dette seier han: »Jeg kritiserte årsplanen for å være sektærisk fordi den stilte partiets interne arbeid over det eksterne. Nå

mener jeg årsplanen var rett... Jeg har nå innsett at det var nødvendig fordi jeg har sett framgang i vår avdeling etter jul. Det gjelder både i politisk skoleing og i evnen til å mobilisere massene til kamp».

Men Ottar seier ikkje kvifor årsplanen har lagt grunnen for at grunnorganisasjonane og partiet i sin heilskap har vorti i stand til å gjera framsteg. Saka er den at planen har hatt som siktemål å bekjempe det revisjonistiske høgreavviket, bolsjevisere partiet, og målmedvetent innrette partiet sitt arbeid på proletariatet. Det er dette som i sin tur har styrka

partiet sin evne til å jobbe med streiker og aksjonar, gå i brodden for streikestøtterørsla, jobbe betre med anti-imperialistiske demonstrasjonar osv.

Når det gjeld korleis ein skal vurdere –73-beretninga, seier Ottar no: »Om beretninga var i hovedsak bra eller dårlig er jeg nå blitt usikker på».

Men at Ottar har vorti »usikker», endrar i røynda ikkje mykje. **Argumentasjonen** hans i den siste artiklen er nemleg akkurat slik han var i den **førre** artiklen, der han forsvarte den revisjonistiske –73-beretninga **ope**. Dette vil seie at Ottar framleis forsvargar det revisjonistiske høgrevviket i partiet og det programmatisk hovuddokumentet for høgrevviket: –73-beretninga.

Dette har store konsekvensar for kva standpunkt ein tek i beretningsdiskusjonen føre partiets 2. Landsmøte. Saka er nemleg den at om Ottar sitt standpunkt til dei linene –73-beretninga fremjer vart representativt for den noverande beretningsdiskusjonen, ville revisjonismen vinne nye og farlege posisjonar i partiet.

OTTAR FOR EINSKAP MED REVISJONIST-PARTIA

Kva er så argumenta til Ottar?

1) I den førre artiklen sin forsvarte han vallina frå 1973, slik ho kjem til uttrykk i –73-beretninga. Han sa m.a. at »Jeg er uenig at det var galt å gå inn for valgenhet med SV i –73». Dette vil seie at Ottar forsvargar ein politikk som gjekk ut på einskap med dei revisjonistiske leiarane, ein einskap på dei revisjonistiske partia sine premisser! Han forsvargar likeins at det ikkje vart førd kamp mot sosialimperialismen i valkampen, at det vart spreidd parlamentariske illusjonar ved at strategiske spørsmål som revolusjonen og proletardiktaturet vart sopa under matta, at dei revisjonistiske leiarane sin

klassemarbeidspolitikk vart skjønne måla osv. Dette er konsekvensen av Ottar sitt standpunkt!

I den nye artiklen sin nemner ikkje Ottar haldninga si til vallina frå –73 med eit ord. Han tek med andre ord framleis ikkje fråstand frå vallina i –73 og beretninga si framstilling av ho, ei line som i røynda sikta inn på å **likvidere** AKP(m-l) som kommunistisk parti.

2) I den førre artiklen sa Ottar at lina med »Fram for et parti for vanlige folk» er ei rett line. Dette vil seie at Ottar forsvarte lina med å likvidere partiet som **fortroppen** åt proletariatet, som eit parti av leiarar. Vidare innebar dette standpunktet at han forsvarte den ålmenne **liberaliseringa** av partinormene som »Parti for vanlige folk»-lina bygde på. I røynda godtok Ottar det åtaket på proletariatet si leiande rolle i partiet, som –73/beretninga står for.

For ei meir omfattande oppsummering av det revisjonistiske avviket i den politisk-organisatoriske lina, vil eg vise til SKs vedtak: »Tesar om høgrevviket» som no er sendt ut i partiet. Når det gjeld lina med »parti for vanlege folk» som Ottar slutta seg til i den første artiklen sin, seier SK m.a. følgjande:

»Linja »parti for vanlige folk» og beretninga uttrykker i realiteten forakt for arbeidsfolk fordi den kopler det å få arbeidere inn i partiet sammen med senkning av kravet til studier og arbeid – som om de intellektuelle egner seg best for grundige studier og hardt arbeid i partiet! Virkeligheten er motsatt.» (»Tesar om høgrevviket», pkt.4.II.3.g).

Heller ikkje denne saka nemner Ottar med eit ord i den siste artiklen sin. Dette kan ikkje tyde anna enn at han framleis held fast på den anti-leninistiske lina i

organisasjonspolitikken som »Fram for vanlege folk»-lina er eit uttrykk for.

KVEN ER DET SOM IKKJE SER SKILNAD PÅ HØGRE OG VENSTRE?

4) Hovudargumentet til Ottar i forsvaret av –73/beretninga er at ho har »riktig kritikk av venstrefeil vi gjorde i perioden –70 til 72». I den siste artiklen sin gjentar han at »hovedfeilen i 1970 –71 var av »venstre»-type». Dette kan ikkje tyde anna enn at Ottar påstår at ultra»venstre» var **hovudfaren** i ml-rørsla i perioden –70 til –72.

I samband med denne argumentasjonen påstår Ottar at »Koba ser ikke forskjell på høyre og »venstre». Eg skal i det følgjande påvise kven det er som ikkje ser skilnaden på høgrev og »venstre»-opportunisme, og slett ikkje sambandet mellom dei.

Det eg hevda i den første kritikken min av Ottar sine høgrevstandpunkt var at ml-rørsla i perioden –70/73 både hadde gjort »venstre»-feil og høgrevfeil, men at det moderne revisjonistiske høgrevviket heile tida hadde vore **hovudfaren** i ml-rørsla. Eg sa samstundes at mange av dei linene –73/beretninga kritiserer som »venstre», i røynda var opne høgrevvik. Eg held framleis fast på dette synet, og eg skal gje nokre argument i tillegg for kvifor eg meiner det er rett.

– Gjorde vi ultra»venstre» feil i denne perioden? Jau, det gjorde vi. Eit døme på det var **taktikken** vår innleiingsvis overfor »FB». Lina med å skjære heile »FB» over ein kam, ikkje skilje leiarar og medlem og ikkje ha ei line for å jobbe i FB var eit »venstre»-avvik. Men ein skal og vera klår over at denne feilen vart snøgt retta. Eg kunne gje fleire døme, men eg skal ikkje gå nærare inn på dei.

LANDSMØTEFORBEREDELSENE:

BERETNINGSDISKUSJONEN:

— Gjorde vi hogrefeil i denne perioden? Jau, det gjorde vi. Skildnaden på stoda i 70/71 og under høgdepunktet for hogreavviket i 72/73 var imidlertid den at vi i 70/71 var klårt medvetne om hogrefåren og fåren for revisjonismen, og kjempe medvetent mot han!

T.d. slo både SUF(m-l) og MLG fast hausten -71 at hovudfåren i ml-rørsla var »tendensar til SF og NKP-idear».

Grunnen til denne konklusjonen var at det **verkeleg** eksisterte hogrefeil og hogreavvik av revisjonistisk type i ml-rørsla.

T.d. gjennomførte MLG og SUF(m-l) ei rett boykott-kampanje av dei , revisjonistiske partia i valet, 1971. I samband med dette var det ein del folk som hevda at det var rett å røyste på SF/NKP »avdi ein kunne få EEC-motstandarar på Tinget». -73/beretninga framhever denne tendensen til forsoning med revisjonismen som ei **rett** line, og slår tilmed fast at ml-rørsla burde »slått fast viljen til samarbeid i vanlege klassekampsspørsmål» med SF/NKP. På dette viset **sverter** beretninga den korrekte valboykotten av dei revisjonistiske partia i -71, ein boykott der m.a. revisjonistane sin **sabotasje** av dagskampen vart propagandert.

Som ein ser var det **hogreavvik** som utgjorde hovudfåren i samband med -71-valet, og slett ikkje »venstre»-avvik som -73/beretninga hevda. Siktemålet i beretninga er klår: A sverte den rette boykottlina av revisjonismen under dekke av prat om »venstre»-feil, samt å dekkje over at hogreavviket var den viktigaste feilen.

I den siste artiklen sin nyttar Ottar EEC-striden som utgangspunkt for å syne at »venstre»fåren var hovudfåren i -70/-72. Eg er samd i at det vart gjort »venstre»-opportunistiske feil under EEC-striden. Eg har alle-reie nemd taktikken overfor »FB» innleiingsvis. Eit anna dome var ein leiarartikkel i KK i 1970 som prata om å »jaga parlamentet fra hverandre» nærast som ei aksjonsparole.

HOGREAVVIKET I HOVE TIL EEC-KAMPEN

Men Ottar nemner ikkje **hogreavviket** i EEC-kampen med eit ord. Eg skal her taka for meg korleis dette kom til uttrykk på nokre viktige omkverve:

— Kampen mot **sosialimperialismen** vart tona sterkt ned, særleg på slutten av EEC-kampanja. EEC-trugsmålet vart **allment** tillagd langt større vekt enn trugsmålet frå sosialimperialismen. Dette var ein sær sars farleg feil, såvel taktisk som strategisk.

— **Revisjonistane** vart etterkvart framstilt som »sentrum i fronten», noko som dekkja over at marxist-leninistane og revisjonistane slett **ikkje** var med i kampen mot EEC utfrå strategisk samanhengande interesser.

— I innleiingsfasen av EEC-striden var det og tendensar i ml-rørsla til å undervurdere det nasjonale spørsmålet, og leggje overdreven vekt på dei økonomiske sidene av ein eventuell medlemskap i EEC. Dette var eit økonomistisk hogreavvik.

Det var heilt rett av ml-rørsla å prioritere EEC-kampen som hovudoppgåve. Det var heilt rett å bekjempe sektarisme i massear-

beidet og det var rett å nedkjempe »venstre»-avvik i taktikken. Det var rett å byggje fronten mot EEC breiast mogleg.

Men det utvikla seg samstundes overslag, og etterkvart ein samanhengande hogretendens i politikken vår under EEC-striden. Denne hogretendensen hadde mykje å seie for at hogreavviket kunne få så stor innverknad som det gjorde på det første partilandsmøtet i -73. Dette syner at hogrefåren og fåren frå revisjonismen hadde vore hovudfåren i ml-rørsla i lang tid føre skipinga av partiet.

Beretninga frå -73 nemner ikkje hogreavviket frå EEC-kampen med eit ord. Tvert om kritiserer beretninga alle feil som »venstre». Slik gjer beretninga ein manøver for å **skjule** hogrefåren.

Allment følgjer -73-beretninga metoden med å overdrive »venstre»fåren og ikkje nemne hogrefåren som noko stort problem. Tilmed går beretninga til åtak på **verkelege** marxist-leninistiske venstrelinar, og kallar dei for »venstre»-avvik. Men sanninga er at denne kritikken av »venstre» i beretninga berre vart nytta som eit skalkeskjul for å køyre fram revisjonistiske linar på alle omkverve.

Akkurat same sporet ser vi at Ottar sine argument følgjer. Den siste artiklen hans representerar ikkje noka endring i så måte. Såleis tener argumenta til Ottar og forsvarer hans av beretninga til fortsatt forsvar av hogreavviket.

»VENSTRE» – EIN FORM FOR MODERNE REVISJO- NISME.

HOVDEN.

Men Ottar sin argumentasjon skuler og ein annan viktig tendens. Han ser ikkje **sambandet** mellom hogre og »venstre»-oppor-

tunismen. »Venstre»-opportunismen er i røynda ein **avart** av hovudformen høgre. »Venstre»-opportunismen er ein ideologisk tvilling av høgre-opportunismen, og såleis ein form for moderne revisjonisme. Sjølv sagt er det skildnad på høgre og »venstre»-opportuniste, men baae formene har det sams at dei er revisjonistiske.

Dette fører m.a. til at revisjonistiske »venstre»-grupper etter ei tid forvandler seg til opne høgre-grupper. Dette syner sambandet og identiteten mellom høgre-opportunismen og ultra-»venstre».

Døme på dette er at slike grupper som »KAF», »KUL», »LAG» og »4.Internasjonale» i dag ikkje er i noka »venstre»-fase, men tvert om er opent **høgre** såvel i ord som i innhald.

Ottar skjønner ikkje dette tilhøvet. Det syner artiklene hans. Følgjeleg vert det uunngåeleg slik at Ottar syner ei grunn forståing av **revisjonismen** sitt vesen, og har like store vanskar med å skjone at hans egne høgrestandpunkt har revisjonistisk karakter som han har for å skjone at t.d. Hovden-klikken er og alltid har vore moderne revisjonistisk.

Mellom anna kjem dette til uttrykk i Ottar si vurdering av historia til Hovden-klikken. Han ser ikkje at Hovden-gruppa starta som ei open høgregruppe, som for ei tid skjulte revisjonismen i »venstre»-fraser og som i dag er attende ved utgangspunktet: ei open høgre-revisjonistisk gruppe.

Ottar skriv: »Koba mener visst at Hovden-klikken var høyre-revisjonistisk. Jeg har vist at denne klikkens avvik i EEC-kampen var av »venstre»-karakter».

Ottar bruker Hovden-klikken si line om »ingen einskap med FB» og konfrontasjonslina overfor FB-toget 7.juni, 1971 som »bevis» for påstanden sin. Eg er samd i at dette var fraser av »venstre»-type som Hovden svøpte revisjo-

nismen sin i. Men historia om Hovden-klikken er ikkje skrivi med det, kamerat Ottar!

Saka er nemleg den at Hovden-klikken starta som ope høgreopportunistar. Mens Hovden-klikken enno var innafor MLF, sto den m.a. for følgjande standpunkt:

— I spørsmålet om partibygging om leninistiske partinormer sto Hovden & co for klåre høgre-liner i opposisjon til venstrefløy i MLF og til SUF(m-l)/MLG. Til dømes hevda Hovden-klikken i 1970 at det »ikkje måtte vera arbeidsplikt i ml-rørsla». Dei gjekk vidare i mot at alle medlem måtte studere marxismen-leninismen. Dei motsatte seg all tryggingsspolitikk. Når det gjaldt skipinga av partiet, påsto dei at det ikkje »kunne verta noko parti før arbeiderklassen krevde det».

— I Austad-streiken gjekk Hovden til regelrett streikebryteri, og heile tida motsette Hovden & co seg all massekamp.

— I innleiingsfasen til EEC-kampen gjekk Hovden mot skipinga av AKMED, og gjekk mot demonstrasjon, hausten 1970. Grunngevinga for dette var at ein slik demonstrasjon »kunne vekke en sovende tiger». Med dette meinte han og gruppa hans at Kalheim og FB »ville bli provosert til å gjøre noe». Ikkje noko av dette var korkje ekte venstre eller falskt »venstre». Tvert om var det kav, rivande høgreopportuniste!

— Hovden-klikken gjekk mot kamp for den nasjonale sjølvrådetretten, og kalte den for »reaksjonær». Heller ikkje dette var noka »venstre»-avvik. Det var akkurat like høgre som når Bresnev og Hovden i dag bekjemper den nasjonale sjølvrådetretten og kallar forsvaret av den nasjonale sjølvrådetretten for »reaksjonær».

— Når ml-rørsla i 1970/våren-71 la opp til **boycott** av revisjonistpartia ved valet, fabulerte Hovden om »brei front lokalt» med hardbarka moderne-revisjonistar.

Alt dette syner at Hovden-klikken starta som ei open, høgre-opportunistisk revisjonistgruppe.

Etterkvart freista Hovden-klikken å pakke revisjonismen sin inn i »venstre»-fraser. Men i dag er »KAF» tilbake ved utgangspunktet. I dag stor Hovden Aftenposten og Leveraas i kampen mot t.d. streikestøtterørsla. I dag nekter »KAF» å gå mot sosialimperialismen. I dag har Hovden & co alliert seg med folk som går til åtak på Stalin.

Alt dette er reinspikka høgre-opportuniste! Det syner at »venstre»-frasene aldri greide å skjule at Hovden-klikken, er og alltid har vore, ei moderne-revisjonistisk høgregruppe.

I sin iver etter å forsvare beretninga frå -73 (m.a. oppsummeringa den av historia til Hovden) ender Ottar med å gie ei falsk framstilling av Hovden-klikken si historie og karakter.

Eg vil tilslutt arrestere Ottar sin påstand om at SUF(m-l) »hadde trotskistiske avvik i synet på nasjonal sjølvrådetrett». Faktum er at SUF(m-l) heilt sida organisasjonen stilte seg på ei marxist-leninistisk plattform, sto for forsvaret av sjølvrådetretten. Det same gjaldt under EEC-kampen. Heilt sia -68 har ml-rørsla stått for at det norske folket måtte reise folkekrig mot ein eventuell imperialistisk inntrengjar.

At det fantest **tendensar** til avvik frå ei leninistisk line når det gjeld sjølvrådetretten i ml-rørsla i 1970, er rett. Men dette er ikkje det same som at SUF(m-l) som **organisasjon** sto for ei slik line.

Tilslutt vil eg på ny oppmode Ottar til å tenkje grundig gjennom forsvaret sitt av den revisjonistiske -73/beretninga og freiste å ta eit oppgjør med dei høgrestandpunkt han har gjeve uttrykk for.

KOBA.

Tom side